Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 325 14. december, 2012] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

TRUSLER OM LOCKOUT AF LÆRERNE - SVARET ER FÆLLES KAMP

Overenskomstforhandlingerne er begyndt, og endnu engang bruger magthaverne krisen som undskyldning til at prøve at gennemføre historisk hårde angreb.

De offentligt ansatte mødes ikke kun af krav om endnu to år med faldende realløn - men i høj grad også af politiske angreb mod tillidsrepræsentanter og medarbejderindflydelse der skal rykke magtbalancen på arbejdspladserne endnu mere til chefernes fordel.

Sagen om Bjarne Corydons SAS-sms, regeringens godkendelse af Kommunernes Landsforenings (KL) planer om en stor-lockout af lærerne og folkeskolereformen (der kræver at KL's overenskomstforslag vedtages) viser, hvilket pres de offentligt ansatte er under.

Til januar træder dagpengereformen snart i kraft og mange står til at miste deres forsørgelse. Vores sikkerhedsnet er eroderet samtidig med vi angribes.

Samtidig med de historisk hårde angreb kan fagtoppen ikke engang kan få sig selv til at tale tydeligt imod forringelserne - som de endda nogen gange roser for at være "røde" eller "socialt ansvarlige".

Fagtoppen er tavs

Ingen fagforeninger har indtil nu reageret på truslen om stor-lockout af lærerne med solidaritetserklæringer om sympatikonflikter.

At fagtoppen ikke organiserer modstand for at forsvare deres medlemmers interesser er desværre ikke nogen nyhed. Men det gør det ikke mindre skadeligt.

Krisen betyder, at ingenting er "business-as-usual". Hvis ikke fagforeningerne forsvarer medlemmerne mod angrebene fra regering, arbejdsgivere og borgerlige ideologer – hvorfor så være i fagforening, vil mange spørge.

Kun organiseret modstand kan stoppe angrebene. Og hvis fagtoppen ikke af sig selv vil organisere modstand, så må medlemmerne tvinge dem til det.

Fortsættes på side 2

ENHEDSLISTEN OG DAGPENGEKRAVENE

I maj var der stor enighed, da Enhedslistens årsmøde besluttede en ambitiøs dagpengekampagne, fordi de nye dagpengeregler skal træde i kraft 1. januar 2013.

Læs side 8

VIVA VIVA PALÆSTINA

Ungdomsorganisationen PalUng inviterede torsdag den 22. november 2012 til protest-demonstration i solidaritet med den palæstinensiske befolkning på Christiansborgs Slotsplads.

Læs side 10

DAGPENGE AKTIVITETERNE FORTSÆTTER

Protesterne over nedskæringerne i dagpenge bliver mere koordineret og et landsdækkende netværk er ved at opstå.

Der er indkaldt til landsdækkende koordineringsmøde lørdag d. 26. januar i København, hvor der skal tages stilling til hvad bevægelsens næste "store ting" skal være. Du er inviteret.

Uligheden er enorm

En undersøgelse fra forskningsnetværket Tax Justice Network viser at 0,001 % af verdens befolkning - eller hvad der svarer til 91 tusinde mennesker - ejer en tredjedel af alt privat ejendom, og at 51 procent af al rigdom i verden er ejet af blot 8,4 millioner mennesker, eller hvad der svarer til blot 0,14 procent af verdens befolkning.

Kasper Pauli Pedersen

Der er altså en lille gruppe superrige mennesker, der har samlet enorme formuer i skatteparadiser uden for offentlige registre.

Resultaterne af det kapitalistiske system sløres og skjules. Den reelle ulighed som følger af kapitalismen og som tydeliggøres under kriser fremgår således ikke af officielle statistikker. Det betyder, at både i Danmark og andre rige lande, men også i udviklingslandene, er uligheden langt større, end statistikkerne umiddelbart afslører.

Skatteparadiser bruges flittigt af de allerrigeste og besiddende i den herskende klasse og deres multinationale selskaber, der dermed undgår at betale lidt tilbage til det fællesskab, der har skabt værdierne. Det er altså ikke produktionen der flyttes, men alene det overskud arbejderne i produktionen har skabt.

Således kan de multinationale selskaber oprette skuffeselskaber uafhængigt af produktionen og overflytte overskuddet til skattely, alt imens det ikke ser ud som om, der er et overskud at betale skat af, i det land hvor selve produktionen foregår.

Praksissen har for udviklingslandende haft den konsekvens at 5.000 milliarder kroner forsvinder ud af landene i form af kapitalflugt – hvert eneste år. Her betyder krisen og de manglende skattebetalinger, at hospitaler og skoler slet ikke bliver bygget. Alt imens vokser indtægterne og formuerne for verdens superrige herskende klasse, og de multinationale selskaber oplever stadig stigende overskud der bliver til stigende lønninger til direktører og større udbytte til aktionærerne.

I udviklede lande som Danmark og resten af Europa har dagsordenen også været påvirket af de superriges korstog. Her har det offentlige været ramt af nedskæringer med begrundelsen, at pengekassen er tom, og nu må vi alle holde for og solidarisk betale regningen for krisen.

Men virkeligheden er den, at der på rudekuverten kun er anført dit og mit navn, imens de superrige der har flyttet deres formuer til skatteparadiser og som er medskyldige i krisen, let og elegant har snydt sig udenom regningen på grund af naive og medskyldige politikere i de nationale parlamenter og EU.

Fritz Schur:

"Vi har ikke været hårdhændede. Det har været livets realiteter"

Således svarede bestyrelsesformanden for SAS, Fritz Schur, på kritikken af de ufine forhandlingsmetoder som blev brugt overfor medarbejdernes forhandlere, da SAS fremtid skulle "sikres" i slutningen af november måned.

Anders Bæk Simonsen

Og man må tro på hvad Fritz Schur siger, for vi har her at gøre med en mand, der ved sit om livets sande realiteter. Han ved, at for blive en succes og "uhyre velhavende", som han har omtalt sig selv, er det vigtigt at kende de rigtige mennesker. På den måde kan man nemlig vise sig som kvalificeret til de rigtige fede poster.

Alt imens det ifølge chefredaktør for Jyllands-Posten, Steen Rosenbak, bare må konstateres – uden at ville spekulere i hvorfor – at det er generelt sværere at få folk til at udtale sig om Fritz Schur.

Netværkskonge

Denne uofficielle "netværkskonge", som den liberale blogger Jarl Cordua navngav ham i en portrætartikel i 2006, er en af de mest benyttede bestyrelsesformænd til lands – både i private og statslige selskaber.

Han besidder ifølge Cordua et netværk der er så stærkt og finmasket, at det kun overgås af Danmarks absolut rigeste og nu afdøde Mærsk Mc-Kinney Møller.

Ifølge Corduas artikel, afholder han private, men fornemme månedlige selskaber, hvor toppen af erhvervslivet, politikere og kendisser inviteres til middagsselskab med efterfølgende "dansant". I løbet af et år deltager 2500 indflydelsesrige personer således i hans forskellige selskaber.

I dag er han bestyrelsesformand i tre statslige selskaber (SAS, DONG og Postnord), der i alt beskæftiger over 60.000 ansatte og har en årlig omsætning på over 125 mia. kroner.

Derudover er han gode venner med kongehuset, han er nære venner med nuværende NATO-generalsekretær Anders Fogh Rasmussen, er netop i år afgået som formand for Den Liberale Erhvervsklub, der samler penge ind til Venstre, og endelig er han med i det loge-agtige netværk VL - (Virksomhedsleder) grupperne.

De tunge poster og stærke netværk burde gøre ham til en interessant personlighed for offentligheden. Alligevel har der været en vis tilbageholdenhed i pressen, når det har handlet om Fritz Schur.

Fik sin SAS post af Venstre

For nylig bragte journalisternes fagblad "Journalisten" en artikel ("Fritz Schur vs. Pressen"), hvor der tegnes et billede af en person, der mingler med pressens top, men sætter ind, hvis der er artikler der går ham mod - med det resultat at journalister eller eksperter ofte "dæmper tonen".

Artiklen fra Journalisten bringer flere eksempler på, at medierne er påpasselige og tager store hensyn til Fritz Schur. De er bl.a. påpasselige fordi, de ikke vil risikere at blive truet med juridisk efterspil på baggrund af udtalelser.

En yndet strategi som bl.a. ramte socialdemokraternes Magnus Heunicke, efter han i et radioprogram i 2009 sagde, at det var den daværende (VK) regering der havde udpeget Fritz Schur til SAS bestyrelsen - altså den samme mand som var pengeindsamler for Venstre. Dermed brød regeringen og SAS med principperne om, at bestyrelsesmedlemmerne enten vælges ved en årlig generalforsamling eller udpeges af SAS danske ledelse.

I en skriftlig henvendelse til Mogens Lykketoft (S), skrev Fritz Schur, at hans egne og eksterne advokater mener, at man kan "angribe Magnus Heunicke på flere måder – sandsynligvis også strafferetsligt og ikke bare civilretsligt".

Men meget tyder på, at Heunicke har ret i sin påstand. I hvert fald har han trods truslerne aldrig trukket sit udsagn tilbage, og Fritz Schur har heller aldrig lagt sag an.

Yderligere bekræfter tidligere trafikminister Jakob Buksti (S) i en ny bog om Fritz Schur ("Kammerherrens nye klæder"), at Fritz Schur i virkeligheden blev udpeget af Venstre. Et udsagn med vægt, da det var Buksti der officielt udpegede Fritz Schur til SAS's bestyrelsen.

Af denne bog fremgår det også, at han i hans tre bedst indtjenende selskaber siden 1995 blot har betalt 7,7 procent i virksomhedsskat, altså langt under de 25-34 procent, der har været gældende for denne periode. For at undgå at betale så meget i skat, havde han bl.a. den forhenværende konservative skatteminister, Isi Foighel, ansat til at hjælpe sig.

Fritz Schur overvejer nu sammen med sine advokater, om man skal køre injuriesag mod bogen.

Livets realiteter for os andre

Imens livets sande realiteter for Fritz Schur handler om, at de rigtige forbindelser giver mere magt, flere penge og større indflydelse, er livets realiteter for os andre, at han med de poster og netværk har været med til at skubbe på, for at de statslige virksomheder trimmes og markedsliggøres, for i sidste ende at kunne sælges til private virksomheder – i modstrid med almindelige menneskers interesser.

Det mener vi

Trusler om stor-lockout af lærerne - hvor er venstre-fløjen?

..... Fortsat fra forsiden

I England er lærerne også under angreb. Her laver lokale fagforeninger og faglige klubber udtalelser, der kræver, at fagforeningen organiserer "landsdækkende strejke-aktion" for at stoppe angrebene. Det samme kan man gøre her.

Hvor er venstrefløjen?

I hver eneste fagforening er der folk, der er frustrerede over den faglige passivitet. I mange kontorer, skurvogne, institutioner spørger folk hinanden, om vi bare skal finde os i fyringer og forringelser.

Men der er ikke noget netværk, der binder de folk sammen, som vil slås. Og venstrefløjen giver ingen svar på hvad der skal ske.

Vores store problem er, at venstrefløjen er parlamentarisk overfokuseret og det gør os svage. Enhedslisten stemte ja til finansloven og har opgivet kravet om 4 års dagpenge. De vil stadig satse på at forhandle mens der i stigende grad er brug for organisering af modstand mod angrebene.

De to ting hænger sammen: At opbygge modstand mod krisepolitikken og at opbygge en venstrefløj, der vil slås.

Vi er nødt til at samle folk på tværs af fag, på tværs af om man er på en skole eller arbejdsplads og på tværs af landet – om at bygge den stærkest mulige modstand mod angrebene.

Regering, arbejdsgivere og borgerlige ideologer puster sig op og virker meget selvsikre. Men der er små protestbevægelser, som kan blive større: Dagpengeprotester, protester mod skolereformen osv.

Det er op til venstrefløjen i fagbevægelsen og på hver eneste skole og arbejdsplads at finde sammen om at organisere modstand. Det starter med at støtte de små initiativer, der er i gang. Men vi må have et perspektiv om, at vi kan vinde – og om at vi vil have en venstrefløj, som vil være venstrefløj og ikke bare en del af den parlamentariske grød.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU // Poste restante // H C Ørstedsvej 54 // 1879 Frb. C
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk // Red. afsluttet den 12 december 2012 ISSN 1600-2687

"KL forhandler for at forandre"

Sådan lyder overskriften på KL's pressemeddelelse udsendt i anledning af overenskomstforhandlingernes begyndelse. Og det er ingen underdrivelse. Allerede før forhandlingerne officielt begyndte meldte Kommunernes Landsforening (KL) sig på banen med hårde krav der skal ændre grundlæggende på magtbalancen mellem ansatte og arbejdsgivere. Det vil ende med hårde angreb på vores faglige rettigheder, hvis vi overlader forhandlingerne til fagtoppen – det er nødvendigt at organisere modstand selv.

Christine Kyndi Bergen

Hårde angreb

KL, der ansætter mere end 400.000, går benhårdt efter at svække medarbejdernes indflydelse, så der bliver "plads til ledelse". De kræver, at det skal være lettere at fyre tillidsrepræsentanter, og at medarbejder-udvalgenes indflydelse skal svækkes.

KL foreslår, at de ansatte skal bruge deres fritid på efteruddannelse, og vil kaste et "kritisk blik" på goder som den 6. ferieuge, seniorfridage, ret til 42 ugers løn under barsel, omsorgsdage og løn under barnets 1. og 2. sygedag. KL vil have færre og mere "fleksible" arbejdstidsregler, og isolere den enkelte medarbejder i lønforhandlinger.

En del af kravene bliver fremført i en video om KL's arbejdsgiverpolitik af en af KL's direktører, Sine Sunesen. Hun blev direktør i KL i 2009 efter en lang karriere i fagbureaukratiets absolutte top – som formand først for DJØF-klubben af offentligt ansatte, så for DJØF og endelig for Akademikernes Centralorganisation.

KL's krav er ikke kun økonomiske - de er også politiske. Det er et klart forsøg på at svække arbejdernes organisering og rettigheder for at styrke ledelsens magt.

Regeringen giver grønt lys til storlockout

Prøvekluden for dette forsøg skal være lærerne. Det er her KL er klar til at tage den største konfrontation.

Over de sidste år er der fyret 10 % af folkeskolelærerne og sparet 2,5 milliarder kroner på folkeskoleområdet. Alligevel siger KL (og regeringen), at lærernes arbejdstidsaftaler står i vejen for en ordentlig undervisning.

KL kræver, at lærernes arbejdstidsaftaler skal ændres, så de skal undervise i mere af deres arbejdstid. Og at undervisningstiden skal aftales på den enkelte skole. Det er ikke kun KL der står bag – også regeringen.

Ifølge Berlingske er KL klar til en storlockout af lærerne for at få deres krav igennem. Efter en lockout kan regeringen nemlig gribe ind politisk. Og ifølge Berlingskes oplysninger har KL støtte fra S-SF-R-regeringen, som tilgengæld har talt med Venstre for at sikre sig flertal til at vedtage overenskomsten ved lov.

BUPL Hovedstaden og Frederiksberg Kommunelærerforening har sammen udsendt en protest mod forringelserne til Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Regeringen har lige fremlagt forslag til en folkeskolereform. Den indebærer flere undervisningstimer til eleverne, men de ekstra timer er ikke finansieret – og planen er derfor afhængig af, at KL får sit overenskomstforslag igennem.

Isoleret

KL kører en offensiv kampagne på arbejdstidsspørgsmålet, hvor de prøver at isolere lærerne og deres fagforening. Debatten i medierne har været hård, og en meningsmåling viser at 65 % af danskerne mener, at lærerne skal undervise mere.

Men vigtigst af alt: Danmarks Lærerforening har ikke fået nogen støtte af de andre fagforeninger efter truslerne om lock-out eller den hårde debat.

Den eneste undtagelse har været BUPL (pædagogernes største fagforening). De har sagt at tonen mod lærerne er for hård, og udtrykt bekymring i forhold til Folkeskolereformen. Det sker i forståelse af, at et angreb på lærerne også vil ramme pædagogerne, fx ved forlængelse af skoledagen.

Modsat har LO i en pressemeddelelse kaldt regeringens forslag til folkeskolereform for "ambitiøs".

Dette er katastrofalt. Lykkedes det for KL og regeringen at isolere lærerne, får de alt for nemt ved at gennemtvinge angrebene. Og kan de det, vil de ikke stoppe ved lærerne. Når fagtoppen ikke handler på truslerne stikker de ikke kun lærerne i ryggen, men også deres egne medlemmer.

Et organiseret angreb kræver et organiseret modsvar

Men det er desværre ikke noget man skal håbe på kommer fra fagtoppen, det har de bevist gang på gang.

Og ikke nok med at de ikke organiserer modstand mod angrebene. De prøver også at tale utilfredsheden ned. Bl.a. ved at kalde sidste års minus-overenskomster for "solidt samfundsansvar" (FOA) og kalde nulvækst finansloven der lader de mange dagpengemodtagere i stikken for "rød og socialt ansvarlig" (HK).

Ikke engang lærerforeningen formår at levere noget modsvar. I stedet for at sige klart hvad KL's og regeringens udspil handler om, bliver lærerforeningen ved med at "undre" sig over dem, og prøver at møde kravene med kompromisforslag for at vise deres forhandlingsvilje.

Hvis ikke de kommende overenskomstforhandlinger skal ende med en massakre, bliver vi nødt til selv at organisere modstanden – og hverken regne med fagtoppens eller regeringens gode vilje eller hjælp.

Hvis vi skal skabe en modmagt der er stærk nok til at stoppe angrebene, skal den have sit udspring på de enkelte arbejdspladser - strejker og sympatikonflikter.

Små spirer af utilfredshed

Trods alt er der små spirer af utilfredshed. Ifølge Arbejderen har 3-4 ledende medlemmer af Lærerforeningen meldt sig ud af Socialdemokratiet i protest mod Skolereformen.

BUPL Hovedstaden og Frederiksberg Kommunelærerforening har sammen udsendt en protest mod forringelserne til Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Og så er der Enhedslistens lærernetværk som tæller 500 medlemmer. Hvordan det bliver brugt i den kommende tid vil få stor betydning for modstanden mod angrebene.

Derudover har eleverne i Egå skolen ved Århus planlagt protester.

I sig selv er det ikke nok til at vinde. Utilfredsheden skal udbredes og blive til organiserede modstand.

Danmark støtter droner der dræber

De fleste er klar over, at Danmark lydigt følger USA's linje, når det gælder militære eventyr. Det skulle derfor ikke komme som nogen overraskelse, at det samme gør sig gældende mht. militære investeringer.

Afzal Khan Bangash, Nej til Krig

I 2010 besluttede partierne i forsvarsforliget at spare penge ved ikke at være med i et projekt, der skulle udstyre NATO med fem dronefly. Denne beslutning blev der dog hurtigt lavet om på, da Helle Thorning-Schmidt - under et besøg i Det Hvide Hus tidligere på året - blev opfordret af Barack Obama til at deltage i projektet.

I samme dur underskrev forsvaret i juni 2012 også en 57 millioner kr. købsaftale på nye droner, som erstatning for de gamle Raven-droner, der er blevet brugt i krigen i Afghanistan siden 2007. Derudover er det vedtaget i det nye forsvarsforlig fra november 2012, at Danmark skal have et nationalt testcenter for droner i Odense Lufthavn.

Det er dog ikke kun danske borgeres skattekroner, der bruges til investering i droner. Nu er danske pensionskunder også blevet medejere af virksomheder, der producerer droner. Danske pensionsselskaber såsom Pension Danmark, PFA og Nordea Liv og Pension, har placeret penge i virksomheder, der producerer komponenter til kampdroner.

Direktør for Pension Danmark, Jens-Christian Stougaard, forklarede investeringerne med at de ikke var ulovlige, da der ikke er nogen FN- eller EU-sanktioner mod droner, og politikerne ikke har sanktioneret imod det. Derudover nævnte han, at det ikke var imod pensionsselskabets retningslinjer og sidst, men ikke mindst, at "[Pension Danmark] i sidste ende handler … om at skabe det højest afkast til vores kunder".

Hvad går pengene til?

Droner bliver hovedsageligt brugt i den nu årti-lange krig i Afghanistan og Pakistan, men også i andre lande som Yemen og Somalia er de blevet benyttet. De bliver bl.a. brugt til såkaldte "targeted killings", målrettede henrettelser af mistænkte terrorister uden rettergang. Selvom disse angreb kaldes præcisionsangreb har de forårsaget mange civile tab, fx Datta Khel luftangrebet i Pakistan, som dræbte 44 personer, hvoraf de fleste var civile. Indtil nu er mindst 3000 personer blevet dræbt af droner, og der er i både Afghanistan og Pakistan opstået en stor folkelig modstand mod disse angreb.

Selvom det er klart at dronerne hovedsageligt bruges i militært øjemed, bliver drone-teknologi også brugt til civile formål, fx kortlægning af skovbrande eller geofysiske undersøgelser. I ovenstående tilfælde, altså forsvarets og NATOs køb af droner, er der dog ingen tvivl om hvad dronerne skal bruges til, nemlig militære formål.

Stop oprustningen

Der er i dag ingen militær trussel mod Danmark og det er derfor absurd at magthaverne, i en finanskrise hvor vi har brug for penge til velfærd og jobs, investerer i nyt militært isenkram, herunder droner. De ansvarlige begrunder Danmarks militære oprustning med "terrortruslen", men truslen mod Danmark er opstået som følge af at Danmark gik i krig i Afghanistan og Irak, sideløbende med islamofobiske tendenser i danske medier.

I stedet for at investere i droner burde magthaverne sætte en stopper for dansk militær tilstedeværelse i Afghanistan og ændre den hånlige og diskriminerende tone overfor muslimer i Danmark. Derudover er det vigtigt, at der bliver lavet klare retningslinjer, der sætter en stopper for private selskabers uetiske investeringer, herunder våbeninvesteringer. Uden sådanne retningslinjer vil investeringerne fortsætte da de, som Jens-Christian Stougaard indrømmede, skaber det "højeste afkast".

Rifondazione Comunista

For 10 år siden deltog jeg i European Social Forum i Firenze. "En Anden verden er mulig" – lød det på mange sprog, for det var det fælles slogan for en ny bevægelse, som gik i luften under WTO topmødet i Seattle i 1999. Bevægelsen var kritisk overfor den nyliberale globale økonomi, fordi den skabte større ulighed, fattigdom og mindre demokrati.

Lene Junker

I Danmark dannede vi ATTAC i oktober 2001 og mange deltog i European Social Forum i Firenze.

European Social Forum overgik alles vildeste forhåbninger. 40.000 deltog i de mange debatter og massemøder og 1 million demonstrerede mod Bush, Blair og Foghs planer om krig mod Irak.

Der deltog folk fra hele Europa, men de fleste kom fra Italien. Firenze var mangfoldig, energisk, reformistisk, revolutionær – strittede i alle retninger trods en udbredt vilje til fælles kamp.

Det italienske venstrefløjsparti, Rifondazione Comunista, gjorde hele forskellen. De havde fra starten kastet sig ind i den nye bevægelse.

Under G8 topmødet i Genova året før, betød deres klare politiske udmeldinger, at der blevet reageret prompte mod politiets drab på en ung demonstrant. Refondazione Comunista havde kastet alle kræfter ind i at opbygge og mobilisere til European Social Forum. De var meget tydeligt tilstede som parti, og samlede 10.000 til et møde med deres leder, Fausto Bertinotti.

Han beskrev krigstruslerne og imperialismen som indbygget i kapitalismen, og argumenterede for vigtigheden af masseprotester med Irakkrigen. Det var et fantastisk møde, hvis betydning man først rigtig forstod dagen efter, da en million mennesker fyldte Firenzes gader.

Den demonstration bevirkede at det Europæiske Sociale Forum næste dag besluttede at gøre 15. februar 2003 til en global protest mod Irakkrigen. 15. februar blev så stor en succes, at New York Times udnævnte antikrigsbevægelsen til "den anden supermagt"

Mange hundredtusinder har medvirket og bidraget, men uden Rifondazione Comunistas politiske retning for bevægelsen og uden deres evne til at samle og mobilisere til massemøder, aktioner og demonstrationer, havde det ikke være muligt at skabe enhed og fælles handling.

I dag 10 år efter er Rifondazione Comunista en skygge af sig selv. Fra 2004 bevægede de sig til højre for at blive "klar" til at indgå i Romano Prodis centrum-venstre regering. Det er der flere forklaringer på. Vigtigst er, at krigene fortsatte, ligesom den nyliberalistiske globalisering fortsatte med uformindsket kraft. Venstrefløjen og bevægelserne fandt hverken politiske eller organisatoriske modtræk til dette og blev svækket.

Med Bertinotti i spidsen tog de venstrereformistiske kræfter i partiet over, fik godt 7% af stemmerne ved valget og blev en del af regeringen. Prodis regering førte nyliberal politik og forlængede Italiens deltagelse i Afghanistan krigen, præcis som Helle Thornings regering gør det.

Rifondazione valgte at forblive i Prodis regering, for at undgå at Berlusconi og højrefløjen kom til magten. Det skete alligevel i 2008, hvor Berlusconi vandt en overbevisende valgsejr. Rifondazione mistede alle sine pladser i det italienske parlament og næsten hele sin troværdighed blandt partimedlemmer og vælgere.

Højrefløjen har siden 2008 haft "let" spil. Kun grådighed og korruption har fjernet den fra regeringstaburetterne. Siden 2011 har Italien være ledet af burokraten Mario Monti. Han er tidligere EU-kommisær og rådgiver for Coca Cola og Goldman Sachs.

Rifondazione Comunista i Italien tabte sin stærke position som socialistisk alternativ på gulvet med et brag. De stod i et valg mellem at bygge modstand eller tilpasse sig.

Forskelle til trods, så er det det samme valg vi i Enhedslisten står med idag. Vi har nu 2 gange støttet en finanslov, som viderefører VKO´s politik med ALT hvad det indebærer.

Vi har ikke prioriteret ret mange kræfter at opbygge modstand, kritisere det kapitalistiske system eller udfolde det socialistiske alternativ.

Ri-bus konflikten

Ri-bus konflikten for 17 år siden er på en og samme tid enestående og en klassiker indenfor arbejderklassens historie, som vi kan lære en masse af i dag.

Hans Erik Madsen

Enestående på grund af den omfattende solidaritet de strejkende chauffører fik fra resten af arbejderklassen. Og en klassiker fordi det nok engang viste sig, at det ikke var arbejdsgivernes og politiets arsenal af brutaliteter, men først og fremmest fagtoppens arsenal af løfter og svig, der knækkede strejken.

1)

268 dages konflikt mod privatisering

For 12 år siden kæmpede 70 buschauffører i Esbjerg mod privatisering og udlicitering af busdriften. De sagde i 268 dages uafbrudt konflikt uden normal busdrift i Danmarks femte største by nej til at få forringet deres arbejdsvilkår.

De fik en enorm støtte fra arbejderne i byen og fra resten af landet. 250.000 strejkende arbejdere lukkede Danmark i solidaritet med chaufførerne.

Der var gentagne storstrejker i Esbjerg, som reaktion på politiets forsøg på at bryde blokaden. Masseblokader satte politiet ud af kraft. 2-3.000 arbejdere fra byens arbejdspladser stod i en periode skulder ved skulder og brugte alt lige fra peber, tegnestifter, dæk der blev skåret op, til sveller og bøllebank til politiet for at stoppe busserne. Det rystede politiet og arbejdsgiverne, og det løftede stemningen utroligt på landets arbejdspladser.

Der blev opbygget et landsdækkende støttearbejde. Der var hyppige tillidsmandsmøder, og busser fyldt med blokadevagter kom fra nær og fjern til Ravnevej. Alt sammen bygget op og styret fra neden af chaufførerne selv, tillidsfolk og faglige aktivister fra landets arbejdspladser.

Buschaufførerne tabte. Arbejdsgivernes pengetanke, politiets brutalitet, skruebrækkeriet og pressens svineri tærede alt sammen kraftigt på chaufførernes kræfter. Men det var ikke det, der gjorde, at de til sidst opgav kampen. Det var fagtoppens undergravende og forræderiske linje, som knækkede de strejkende definitivt.

Men buschaufførerne indædte modstand og den omfattende solidaritet i arbejderklassen har uden tvivl dæmpet de borgerliges og Socialdemokraternes planer om privatisering og udlicitering i årene siden. De husker Ri-bus konflikten og frygter en gentagelse.

2)

SiD toppen knækkede strejken

Når vi kigger på, hvem chaufførerne var oppe imod i deres kamp, og hvilken betydning de tillagde kampen, har vi en del af forklaringen på, hvorfor denne konflikt blev lang, hård og bitter.

Blandt arbejdsgiverne og magtens mænd og kvinder i Esbjerg og ud over landet var der stort set ingen sprækker i deres opbakning bag det felttog, som de borgerlige satte ind ved at privatisere busdriften – koste hvad det koste ville.

De følte sig stærke og havde masser af penge. De ejede fabrikkerne, pressen, havde stærke arbejdsgiverforeninger og loven og statsapparatet på deres side. De spillede på stort set samtlige magtstrenge – især politiet.

Politiets aggressive fremfærd og kriminalisering af konflikten, bl.a. med fængsling af tre – en chauffør og to aktivister fra støttekomiteen – havde til formål at skræmme blokadevagterne væk, splitte chaufførerne og svække solidariteten fra arbejdspladserne.

Men det var ikke det, der gjorde, at de til sidst opgav kampen. Det var fagtoppens undergravende og forræderiske linje, som knækkede de strejkende definitivt.

SiD-toppen ville uden tvivl gerne have haft en bedre aftale, end den de indgik. I april/maj 95 var Ri-Bus og amtsrådet meget pressede. På det tidspunkt var opbakningen bag chaufførerne massiv.

SiD forsøgte at stoppe konflikten med det ene udspil til en forhandlingsløsning efter det andet. Men både amtsrådet og chaufførerne sagde nej. SiD-toppens dilemma var, at det var chaufførerne og solidaritetsbevægelsen, der havde teten.

Ri-Bus og amtsrådet gamblede i den situation. De satsede på, at SiD-toppen fik styr på konflikten. Arbejdsgiverne spillede på, at SiD's formand Hardy Hansen ikke ville give buschaufførerne fuld støtte – fx ved at stoppe for tilførsel af diesel, effektivisere blokaderne ved at sparke til afdelingerne, så de hver uge sendte blokadevagter af sted og åbne strejkekasserne op som tilfældet var under HT-konflikten i 1984.

De vidste, at Hardy Hansen var hunderæd for at tage disse skridt – ikke på grund af truslen om organisationsansvar og en millionbod. Nej, Hardy var bange for at miste kontrollen over sine egne medlemmer.

SiD-toppen foretog en manøvre til venstre. De gik ind og bakkede op bag støttekomiteerne og tillidsmandsmøderne. Samtidig gik de bevidst mere og mere ind og overtog den økonomiske styring af konflikten. Med den attitude, at de bakkede op, men også med en løftet pegefinger om, at vi nu måtte indstille os på en lang og sej kamp med daglige blokader, som SiD gik ind og var sponsor og organisator for via distrikterne.

Men formålet var entydigt at få kontrol med konflikten og passivisere støttearbejdet og dermed livsnerven i konflikten: opbakningen og sympatien fra landets arbejdspladser. Værktøjet, som definitivt skulle bruges til at give chaufførerne kniven, hed penge eller mere præcist: no money!

Men perioden fra midten af maj og til oktober 95 sled hårdt på chaufførerne, samtidig med at det ramte konflikten som en boomerang, at SiD havde overtaget de økonomiske forpligtigelser. Den direkte kontakt og netværket mellem chaufførerne og landets arbejdspladser forfaldt.

SiD-toppen valgte at æde stort set alt, hvad Ri-Bus og amtsrådet dikterede. Ud fra devisen: hellere tabe til arbejdsgiverne på medlemmernes bekostning end risikere at vinde konflikten og samtidig miste kontrollen over medlemmerne. Men ikke kun det: en sejr til chaufførerne i Ri-Bus ville have medført et fantastisk opsving i selvtillid og kampe rundt omkring, som ikke alene ville have givet arbejdsgiverne, men også fagtoppen, grå hår i hovedet.

3)

Strejkens lære – reform eller revolution

Konflikten er et lærestykke i, hvilken rolle fagtoppen spiller, og hvilken magt fagtoppen har hvis arbejderklassen overlader initiativet til de faglige ledere frem for selv at tage teten, fastholde initiativet, og alene stole på egne kræfter.

Konflikten er samtidig et lærestykke i, at arbejdsgiverne ikke er uovervindelige. At alle deres pengetanke, deres politi og deres medieopbakning ikke kan hamle op med en arbejderklasse, som bruger sin styrke: strejken, blokaden, solidariteten, og det at vi er mange.

I lange perioder af den 268 dage lange konflikt havde de strejkende og solidaritetsbevægelsen i arbejderklassen teten.

Men i det øjeblik at bevægelsen i en kombination af træthed – og det tror pokker – og manglende tro på, at strejker, masseblokader og solidaritet kunne fortsættes kiggede efter andre der kunne løfte bevægelsen fremad, og med åbne arme tog imod SiD toppens økonomiske støtte, ja, så var slaget tabt.

Og det dilemma er arbejdere i kamp gang på gang løbet ind i. Det handler om reform eller revolution. Kunsten er ikke at undgå det dilemma. For det dilemma har sin materielle basis i at arbejderklassen altid vil søge mod realistiske svar på enhver situation.

Og hvis de ikke længere tror på sig selv, på at de selv kan bygge solidaritetsstrejker, masseblokader osv. op, så kigger de mod, hvem der så kan gøre det. De ved godt, at strejker og masseblokader er svaret, men de har ikke selv kræfterne til at opbygge dem.

Og det er her at reformisterne tilbyder sig med svar. 'Vi er med jer. Vi skal nok tage teten, men vi må også være realistiske.'

Revolutionæres svar på dette dilemma er krystalklart: 'Nej vi stoler ikke på jer. Overtager i initiativet og ledelsen er kampen tabt.'

Om vi så kan vinde det argument bredt i arbejderklassen afhænger ikke mindst af, hvor mange vi er, og hvor synlige vi er på landets arbejdspladser.

Vores ide om at opbygge et revolutionært parti har som mål at løse den opgave.

Ikke nødvendigt at vælge "det mindste onde"

Kamp mod skolelukning i Århus viser, at folkelige protester kan stoppe nedskæringer.

Lars Henrik Carlskov

Flere af Enhedslistens topfolk har hævdet, at det var nødvendigt at indgå en dårlig finanslovsaftale med regeringen, fordi alternativet havde været en endnu værre aftale mellem regeringen og Venstre. Med andre ord en tankegang om, at Enhedslisten bør vælge "det mindste onde" for at undgå et større onde. Altså den samme argumentation, som Socialdemokraterne og SF traditionelt set har benyttet til at forsvare diverse nedskæringer.

Problemet er her, at det tages for givet, at det eneste, der er at vælge imellem, er en række onder. I virkeligheden er der dog altid et alternativ til disse onder, nemlig gennem udensomsparlamentariske bevægelser at ændre styrkeforholdene og dermed udvide rammerne for, hvad der er "muligt" i den givne situation. Det viser f.eks. bevægelsen mod lukningen af Rundhøjskolen i Århus.

Med eller imod de folkelige protester?

Her støttede Enhedslistens byrådsmedlem Jette Jensen oprindeligt sammen med De Radikale, Socialdemokraterne og SF besparelser for 10-15 millioner kroner på skoleområdet og lukning af Rundhøjskolen sammen med to andre skoler. Et af argumenterne var her, at der ellers var blevet lukket endnu flere skoler. Imidlertid fik voldsom modstand fra Enhedslistens Århus-afdeling partiets byrådsmedlem til at trække sin støtte til nedskæringerne.

I stedet tog Enhedslisten derefter aktivt del i den bevægelse mod lukning af Rundhøjskolen, der 16. november fik byrådsflertallet til at droppe planerne om lukning. Det skete efter en månedlang kamp med bl.a. 7.000 indsamlede underskrifter, mere end 300 læserbreve, flere demonstrationer foran Rådhuset og stormøder på skolen med hundredvis af deltagere.

Kamp kan fjerne onderne

Efterfølgende interviewede JPAarhus en række "eksperter", der frygtede, at det kunne danne præcedens, at politikerne havde bøjet sig for det folkelige pres. Bl.a. Andreas Rasch-Christensen, forsknings- og udviklingschef ved VIA University College Aarhus, der forklarede: "Det bliver sværere for politikerne at træffe den slags beslutninger i fremtiden. Det viser sig jo, at det kan betale sig at protestere".

Kampen mod lukningen af Rundhøjskolen i Århus er således et glimrende eksempel på, at det ikke er nødvendigt at vælge mellem to eller flere onder, f.eks. større eller mindre nedskæringer. Tværtimod kan det med den bekymrede eksperts ord "betale sig at protestere", fordi folkelig mobilisering kan sikre, at onderne helt fjernes.

Aktion ved jobcentre i Odense, Århus og København

Aktion foran jobcenteret i Odense

I Odense samledes en flok aktivister fra initiativet 'Solidaritet eller frit fald' foran jobcenteret. Vi delte løbesedler ud, til de som kom og gik, med opfordring til at blive aktive i initiativet, og vi havde taget en mail-liste med, hvor folk kunne skrive sig på med det samme. Vi havde også skilte med, så folk kunne se, hvorfor vi var der.

Alle vi mødte virkede glade for at se os, og selvom det ikke var alle som ville/kunne involvere sig, syntes folk alligevel, at det var godt, at nogen gjorde noget. Vi havde taget nogle pebernødder med, for at symbolisere hvad arbejdsløse bliver spist af med, som vi delte ud til folk, hvilket folk tog godt imod.

Århusianske arbejdsløse aktionerede

Lige som i en række andre byer, blev der 7. december protesteret i Århus mod de nedskæringer, der betyder, at tusinder af arbejdsløse efter nytår mister retten til at modtage dagpenge. Således fyldte lidt over 40 aktivister, der havde medbragt skilte med paroler som "job eller dagpenge" og "vi spises af med pebernødder", denne dag jobcenteret i Værkmestergade. Det skete som led i den landsdækkende aktion "Jobcentret er fyldt – hvor er jobbene".

Den lokale arrangør var Århus Arbejdsløshedsnetværk, der er et nystartet initiativ, som ønsker at samle alle arbejdsløse på tværs af fag og fagforeninger for at kæmpe for ordentlige forhold for de arbejdsløse, herunder retten til job eller dagpenge.

Lidt før jobcentrets lukketid kl. 14 forlod aktivisterne stedet igen, men Århus Arbejdsløshedsnetværk varsler nye aktioner i den nærmeste fremtid. Derudover mødes netværket ugentligt og har blandt andet jævnlige uddelinger af løbesedler ved byens jobcentre.

I København besatte omkring 100 mennesker et jobcenter i en time for at vise, at vi er rigtig mange som mangler jobs. Det var en succesful aktion som efterfølgende blev fulgt op med et møde for aktivisterne. Der er flere civile ulydigheds-aktioner i støbeskeen fra netværket "Solidaritet eller frit fald". I flere netværk arbejdes der nu på at indkalde til et landsdækkende møde for at alle aktivister og arbejdsløse kan mødes og få endnu mere gang i gaden til foråret.

Se mere og bliv aktiv på: facebook gruppen "Solidaritet eller frit fald".

Set på Facebook

Kære Danske Bank.
Det er kommet til mit kendskab at I skylder den danske befolkning ca. 24 milliarder DKK. Og da vi er ca. 6 millioner statsborgere, beregner jeg min andel til ca. 4.000,- kr.

Da I er meget konsekvente og ihærdige omkring inddrivelse af jeres tilgodehavender, ved jeg at I vil være forstående overfor ovenstående krav. Da I også har en meget effektiv gebyr politik, ved jeg at især I, vil finde det naturligt at jeg pålægger et beregningsgebyr, et påmindelses gebyr, et gebyr for denne skrivelse og endeligt et gebyr for at appellere til jeres samvittighed, hvis I skulle være i besiddelse af en sådan. Alt i alt beregner jeg mit tilgodehavende til 4.800,- kr.

Hvis I ikke har indsigelser mod ovenstående krav vil jeg gerne at det samlede beløb for alle 6 millioner statsborgere, overføres til den danske statskasse, da der her er et stort behov for disse penge. (Vi almindelige borgere har hospitalsvæsen, vuggestuer og skoler m.m., som VI, modsat I tilsyneladende, føler et ansvar for at sikre en forsvarlig drift af).

DAGPENGEPROTEST-ERNE SPREDER SIG

Den 1. januar står tusindvis af danskere til at miste deres ret til et indtægtsgrundlag, når dagpengereformen for alvor slår igennem.

Stefan Petersen

Det netop indgåede finanslovsforlig betød ganske vist, at der blev spændt et midlertidigt sikkerhedsnet ud under de første i køen, således at den enkelte er berettiget til et halvt års kontanthjælp hvis man går i uddannelse.

I løbet af efteråret spredte der sig forskellige initiativer rundt omkring i landet, som havde det tilfælles, at initiativtagerne tog udgangspunkt i de generelle velfærdsforringelser.

Allan Krautwald, som var en af initiativtagerne til en aktion i Odense (Solidaritet eller frit fald) fortæller:

”Efter 2. oktober demonstrationen, var vi nogle stykker, som snakkede om hvad vi kunne gøre fremadrettet. Vi blev enige om at sætte fokus på dagpengekravet; særligt efter at regeringen fik udarbejdet planerne om akutpakkerne, som dybest set var en komplet hån mod de udfaldstruede. Det mundede ud i en demonstration den 27. november, samtidig med at der var en tilsvarende aktion ved Københavns Vestegn”

Mille Stockner, som var med til at starte det oprindelige 2. oktober-intiativet op, følte at der var et særligt behov for at sætte fokus på de udfaldstruede dagpengemodtagere i de københavnske omegnskommuner:

”Vestegnen er præget af en særlig befolkningsmæssig og social sammensætning, som betyder at der er mange dagpengemodtagere i området, og mange af dem står nu til at ryge helt ud af systemet.

Derfor er det vigtigt, at vi tager denne kamp op på Vestegnen, så den enkelte udfaldstruede ikke føler, at han eller hun står helt alene med problemerne. Det er vigtigt at skabe bevidsthed om, at man ikke bare skal acceptere den usolidariske nedskæringspolitik, og at det nytter at kæmpe sammen imod denne politik”

EN SVÆR KAMP

Umiddelbart skulle man tro, at der ville være en bred opbakning til en social problemstilling, som rammer ganske bredt i samfundet. Ikke desto mindre har såvel 2. oktober-initiativet som Solidaritet eller frit fald måtte erkende, at det ikke er så simpelt endda.

Allan Krautwald fortæller: ”Vi sendte en masse forespørgsler ud til diverse fagforeninger, men fik ingen svar retur overhovedet. Det virker ærlig talt besynderligt, at de mange forbund ikke kan se en interesse i at kæmpe den kamp for deres medlemmer. Det skulle man da mene var i deres interesse”

Mille Stockner tilføjer: ”Der blev indbudt til et fællesmøde, hvor fagforeningerne kunne komme med deres inputs til demonstrationen, således at de følte et ejerskab i aktionen. Vi fik kun et svar tilbage, og det var et afslag pga. manglende ressourcer!

Det var godt nok skuffende og uforståeligt. Heldigvis fik vi Brigitte Christensen, kasserer ved BUPL, til at tale ved demonstrationen, samt Jan Hoby fra LFS. Det var en god demonstration, men vi savnede fagbevægelsen. Måske ser vi mere til dem næste gang!”

POLITIK ER SGU FOR VIGTIGT AT OVERLADE TIL POLITIKERNE ALENE!

Mille Stockner udtaler om det fremadrettede arbejde der nu skal ske:

”På Vestegnen har vi netop oprettet vores eget, lokale netværk, Vestegnens solidariske stemme, som skal være omdrejningspunkt for et bredtfavnende, men dog venstreorienteret tiltag, som skal skabe aktioner og debat. Vi regner med at lave et stort, offentligt møde i løbet januar, hvor kan konkretisere kampen for den næste tid”

PÅ FYN VIL MAN HELLER IKKE OVERLADE INITIATIVET TIL POLITIKERNE

”Vi deltager i den landsdækkende aktion den 7. december, hvor vil indtage de lokale jobcentre og skabe debat og opmærksomhed omkring det store dagpengeproblem. Det handler om at inddrage befolkningen i kampen – for politik er sgu for vigtigt til at overlade til politikerne alene!”.

Landsforeningen for Lediges Vilkår

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Klare Jensen, som er med i Landsforeningen for Lediges Vilkår og medlem af Enhedslisten. Vi har talt med hende om den bevægelse hun synes vi bør opbygge for at fordele arbejdet, og hvorfor vi ikke skal vente på at politikerne løser problemerne.

Landsforeningen for Lediges Vilkår er en forening, der samler alle slags arbejdsløse fordi, arbejdsløse har ikke andre talerør. Hvis man er dagpengemodtager, har man muligvis et arbejdsløshedsudvalg i sin fagforening, muligvis ikke. Men Landsforeningen vil samle alle typer arbejdsløse, også sympatisører, for at sætte specifikt fokus på hvordan vi bekæmper arbejdsløsheden.

Vi er en landsdækkende forening, og foreningen er lige godt et år gammelt nu. Vi bygger videre på forskellige tidligere foreninger, der har været for arbejdsløse igennem de sidste 25 år.

Angst og arbejderkamp

Jeg har en idé om, at vi skal lave en bred bevægelse i Danmark nu, som skal arbejde for, at vi begynder at deles om det arbejde der er.

Angsten for at blive arbejdsløs – og for den udstødelse man oplever, når man bliver arbejdsløs – ser jeg som et stort problem for befolkningen i Danmark. Befolkningen er i en enormt svag position fordi, næsten alle er bange. Så man taler ikke om ret meget rundt omkring på arbejdspladserne, man kræver ikke ret meget og man sidder foran skærmen og glor på politikernes budskaber, og for mig at se, er politikerne i efterslæb i forhold til befolkningens bevidsthed.

Hvis vi kunne deles om arbejdet, ville det bringe os i en helt ny position. Når vi ikke er bange for arbejdsløshed mere, så kan vi gå videre med arbejderkampe.

Jeg synes, at det ville være oplagt, at det var en hovedaktivitet for Enhedslisten at gå med i det arbejde, og ud over det, synes jeg man skulle invitere til bredt samarbejde med alle de partier og foreninger der har lyst til at være med.

Jeg har en fornemmelse af, at vi mennesker er noget mere og kan noget mere som ikke er i spil i øjeblikket, fordi vi befinder os i en dårlig vane med at vente på, at nogle ledere skal skabe løsningerne for os.

Se mere på: www.ledigesvilkaar.dk

Jesper Juul Mikkelsen

Enhedslisten og dagpengekravene, der blev væk

I maj var der stor enighed, da Enhedslistens årsmøde besluttede en ambitiøs dagpengekampagne, fordi de nye dagpengeregler skal træde i kraft 1. januar 2013.

Hans Jørgen Vad

Fordi titusinder her begynder at falde ud af dagpengesystemet, var det en særlig pointe, at kampagnen skulle løbe frem til marts.

På årsmødet blev det også vedtaget, at de to centrale krav var at fastholde dagpengeperioden på fire år og genoptjeningsperioden på et halvt år.

Det viste sig snart, at der var en langt bredere basis for denne kampagne end mange havde forstillet sig. Fx bakkede to landsdækkende tillidsmandsmøder (Horsens, 1. juni og København, 15. juni) op om kravene, som der også var stor sympati for blandt regeringspartiernes medlemmer – ja selv hos de Radikale var flertallet imod de nye regler.

Frank Aaen forklarer sig (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Kulminerer i midten af august

Skatteforliget gav lige før sommerferien Enhedslisten en voldsom fremgang samtidigt med, at folketingsgruppen markerede sig i klar opposition til regeringen.

Derfor var der store forhåbninger til kampagnen, og specielt i første halvdel af august opnåede dagpengespørgsmålet et sådant momentum, at det for alvor begyndte at presse regeringspartierne.

Det var dengang Margrethe Vestager udtalte det berømte "Sådan er det" om at tusinder vil miste deres indtægt pr. januar. En markant kritiker af denne arrogance fik på få dage over 40.000 "likes" på hendes politiker-side på Facebook – som i øvrigt kun "likes" af 35.000.

Det sket i midten af august, efter at Politiken den 13. havde meldt om kraftige rumlerier i både SDs og det radikale bagland, og den 16. august på lederplads kundgjorde, at "Regeringen svigter de arbejdsløse."

Enhedslisten bakker ud i stedet for at bakke op

Men det gjorde Enhedslisten desværre også. For i stedet for at bakke op bag utilfredsheden i regeringens bagland, begyndte folketingsgruppen at bakke ud på dagpengespørgsmålet, hvilket skete i flere tempi.

Først og fremmest skete det ved, at dagpengekravene blev omformuleret til, at "Ingen må falde ud af dagpengesystemet uden et tilbud om job eller uddannelse". Noget som udadtil blev solgt som mere radikalt end fireårs-kravet, nemlig som en "tidsubegrænset dagpengeret", hvis staten ikke kunne leve op til dette.

Men det var åbenbart kun et spil for galleriet, for et internt notat fra den 16. august viser, at alternativet kun var at "fastholde deres dagpengeret gennem en forlængelse på 1 år." Altså en moderation af den toårs-forlængelse, som årsmødet vedtog, og det stik modsatte af "tidsubegrænset".

Men ikke nok med det, for den 22. august fremgik det i tv-avisen, at Enhedslisten slet ikke vil "gøre en længere dagpengeperiode til et krav ved finanslovsforhandlingerne" og "dermed undgår Enhedslisten en direkte konfrontation med regeringen."

Selv om Enhedslistens pressesekretær afviste denne udlægning på Facebook og lovede et dementi, kom det desværre aldrig – hverken i tv-avisen eller andre medier. Selv ikke på Enhedslistens hjemmeside var der vilje til at rette det. Så fejl eller ej, så fik det lov til at stå uimodsagt i offentligheden.

Den faglige venstrefløj opgiver også

Men også den faglige venstrefløj opgav kravene – ironisk nok den 17. august, altså dagen efter Politiken kritiserer regeringen for at "svigte de arbejdsløse".

For her vedtog "Den lokale fagbevægelse" en udtalelse, hvor kravet om at tilbagerulle dagpengeforringelserne var røget ud, selv om man enige om det fra før ferien. Det er her man skal finde årsagen til den passive indstilling på tillidsmandsmødet den 28. september og til demonstrationen den 2. oktober.

Enhedslisten kritiserede efter finanslovsforliget i november LO-toppens passivitet som årsagen til, at vi ikke kom igennem med dagpengekravene. En helt berettiget kritik – men på et særdeles malplaceret tidspunkt!

Hvorfor kom den kritik ikke i august-september, hvor det var muligt at påvirke situationen? Fx i de hektiske dage, hvor fem forbund vaklede mht. at støtte den 2. oktober. Her forblev Enhedslisten nemlig tavs.

Finanslov og fornyet dagpengekampagne – uden krav!

Det er velkendt, at Enhedslisten ikke fik dagpengeforbedringer ved finansloven, så derfor fik alle travlt med at forsikre hinanden om, at nu måtte vi igen op på hesten.

Det skulle ske med en intensiveret dagpengekampagne "i et nyt gear", og den 4. november vedtog Enhedslistens Hovedbestyrelse (HB), at "Der udarbejdes en plan for, hvordan en mere langsigtet kampagne for en ændring af dagpengeregler m.m. kan sættes i værk. Denne opgave skal forankres i HB."

Men det var desværre ikke det, der skete på HB-mødet den 8. december – langt fra! For det mest vidtgående konkrete krav i kampagnegruppens forslag til en "langsigtet plan" var "endnu en midlertidig løsning, minimum frem til finanslov 2014."

Og selv om der blev stillet et ændringsforslag om, at regeringen skal tilbagerulle "dagpengereformen, så fire års dagpengeret og et halvt års genoptjeningsret genindføres", blev det på kampagnegruppens anbefaling afværget efter en 8-8-afstemning (i HB bortfalder forslag, hvis der er stemmelighed).

Det var første gang, at HB direkte afviste de to hovedkrav, som vi vedtog på årsmødet. Vel at mærke uden at vedtage nye, måske bedre krav. Ja ikke en gang en plan for at vedtage nye krav kunne det blive til, da det i en anden vedtagelse med kampagnegruppens anbefaling blev overladt til folketingsgruppen – i øvrigt uden en tidsfrist.

Det er lidt surrealistisk i lyset af, at HB i august vedtog en kampagneplan, som otte gange taler om en 'ændring af dagpengereglerne'. Her 16 uger efter er der ikke én, der kan besvare spørgsmålet: Ændring til hvad?

Rent kampagneteknisk kan en ledelse ikke sende medlemmerne ud i en kampagne uden at kunne forklare: For hvad?

Et demokratisk og politisk problem

Lige så stort er imidlertid det demokratiske problem i, at en hovedbestyrelse omgår en årsmødebeslutning uden nogen form for debat eller politisk begrundelse. Dertil kommer det politiske problem, som det er et fjerne to krav, der lever op til alle de kvaliteter, som man kan kræve i en kampagne:

1. Kravene giver en konkret økonomisk løsning for titusinder, som vil miste deres dagpenge.
2. De er lette at finansiere og koster kun 3 mia. Et lille beløb ift. de 12-14 mia. der spildes på tåbelige aktiveringsordninger.
3. Det er af afgørende betydning for styrkeforholdene, at folk ikke tvinges ud af a-kasserne og dermed fagforeningerne.
4. Kravene har også en klar faglig forankring, som fx den massive opbakning fra tillidsfolk i Århus viser, hvor 750 har skrevet under på dem.
5. De er enkle og lette at forstå, og har derfor en stærk folkelig opbakning.

Og i forlængelse af alt dette forekommer det også uholdbart, at de kan blokeres med kun otte stemmer på et amputeret hovedbestyrelsesmøde – kun et par uger før tusinder begynder at falde ud.

Så uholdbart, at de aktive nok i første omgang bare skal ignorere det. Men på længere sigt er det afgørende, at Enhedslistens ledelse og folketingsgruppe kommer tilbage på sporet.

Venstrefløjen efter finansloven

Allerede inden Enhedslisten stemte Ja til regeringens borgerlige finanslov, stod det klart, at ELs projekt om at "få parlamentarisk indflydelse" på SRSF-regeringen var slået fejl. Enhedslistens Ja gjorde det desværre tydeligt, at EL ikke har en "Plan B".

Jørn Andersen

Projektet om at "få parlamentarisk indflydelse" var fra starten en illusion. Men det var en illusion, mange gerne ville tro på.

I virkeligheden startede det med SF's og Villy Søvndals popularitet efter "velfærds-protesterne" i 2006-7. På trods af 3 store demonstrationsdage med hver ca. 100.000 deltagere fortsatte VKO kursen.

I stedet for at udvide kampen og gøre demonstrationer til strejker var svaret fra både den faglige og politiske venstrefløj, at "Blå blok" skulle udskiftes med "Rød blok". SF var for mange symbolet på håbet om, at "Rød blok" ville betyde en ny politisk kurs.

Parlamentarisk illusion 1

Det var en illusion. Ikke kun fordi SF altid har rettet ind til højre, når de har haft mulighed for indflydelse. Heller ikke kun pga. den økonomiske krise, der for alvor slog igennem to år inden valget.

> Projektet om at "få parlamentarisk indflydelse" var fra starten en illusion. Men det var en illusion, mange gerne ville tro på.

Det var især en illusion, fordi politik grundlæggende set ikke bliver afgjort parlamentarisk. Hvis ikke arbejderklassen (i bred forstand) opbygger en udenoms-parlamentarisk styrke, der matcher kapitalens udenoms-parlamentariske styrke, så får vi ingen indrømmelser.

Krisen gjorde det kun værre. Dels fordi kapitalen i krisetider er langt mindre villige til at lade sig presse. Men også fordi viljen til at strejke mod fx nedskæringer og dårlige løn- og arbejdsforhold blev langt mindre med truslen om fyringer hængende over hovedet. Siden 2009 har strejketallet i Danmark været historisk lavt.

Parlamentarisk illusion 2

I stedet for at se "Rød blok" som håbet for forandring, begyndte mange i stedet at kigge mod Enhedslisten. EL fik sit bedste valg nogensinde med næsten 3 gange så mange stemmer som ved valget i 2007.

Men i stedet for at bruge medieinteressen til at pege på udenoms-parlamentarisk modstand blev EL stadigt mere parlamentarisk over-fokuseret. I fremgangens rus – og i fraværet af udenoms-parlamentariske svar – virkede ideen om "parlamentarisk indflydelse" troværdig for de fleste af EL's medlemmer.

Det skete, selvom SRSF åbent havde erklæret, at de ville videreføre VKO's økonomiske politik. Og selv om de gennemførte en asocial fleksjob- og førtidspensions-reform. Og på trods af skattereformen osv.

Trods alt dette nægtede EL at indse, at angrebene fra regering, arbejdsgivere og borgerlige ideologer kun kan stoppes med udenoms-parlamentariske protester som demonstrationer, strejker og besættelse af skoler og arbejdspladser.

Det var disse illusioner, der førte til, at EL endte med at stemme for en af de strammeste finanslove i årtier. Mod at få en lille pose penge til de dagpengeramte skrev de under på regeringens samlede økonomiske politik.

Hvad nu?

Den største svaghed hos såvel den faglige som den politiske venstrefløj de seneste år er den parlamentariske over-fokusering. Det er en svaghed, som venstrefløjen i Danmark deler med venstrefløjen i mange andre europæiske lande.

Denne over-parlamentarisme kan nogle gange give parlamentarisk fremgang – som i fx Tyskland, Holland, Frankrig osv. Men den kan ikke stoppe krisepolitikkens angreb på arbejdere og studerende.

Derfor er vi nødt til at gøre to ting samtidig: For det første bygge videre på de spirer til modstand og protest, vi heldigvis også har set: Fynsk Forår, fleksjob-protester, 2. oktober-demoen, dagpenge-protester – og måske snart en skoleelev-strejke. Disse protester er endnu små, men de kan blive større.

For det andet er der behov for en venstrefløj, der er langt stærkere udenoms-parlamentarisk orienteret. Der er behov for at samle dem – i og uden for EL – der har indset parlamentarismens begrænsninger, og som vil være med til at bringe udenoms-parlamentariske svar ud på hver eneste arbejdsplads og skole.

modstand.org

DF vil stille forslag om forlænget dagpengeperiode med Enhedslisten

Dansk Folkeparti har planlagt at stille et forslag i Folketinget om at forlænge dagpengeperioden.

I Enhedslistens Hovedbestyrelse var det blevet foreslået at Enhedslisten skulle stille et mere progressivt forslag end DF. Det blev nedstemt.

Dermed lader Enhedslisten Dansk Folkeparti fremstille sig selv som det parti der taler de svages sag - uanset at de fører en asocial og racistisk politik.

Man kan spørge sig selv: vil Enhedslistens top holde sig på bedre fod med Bjarne Corydon osv. end med de arbejdsløse?

Fakta om finansloven

Finansloven for 2013 som er aftalt mellem regeringen og Enhedslisten har fået meget kritik. Repræsentanter for samfundets svageste kalder aftalen for socialt skæv. Fagforeningsfolk siger at de arbejdsløse igen svigtes, mens de rige forgyldes. Antikapitalister pointerer at der intet brud er med den borgerlige politik og at den nyliberale kurs fortsætter. Socialister siger at finansloven omfordeler statens midler fra arbejderklassen til fordel for erhvervslivet og de rige.

Jakob Nerup

En gennemgang af finansloven viser desværre at kritikerne har ret, og Enhedslistens ledelse tager fejl. Enhedslisten har i realiteten kun fået marginal indflydelse på 1 % af staten budget på 684 milliarder kr. Det har givet små symbolske (og for mindre grupper vigtige) forbedringer. Men prisen for denne ene procent er enorm.

Enhedslisten må acceptere finanslovens grundlæggende ramme som er at den kapitalistiske stat både skal opretholde et magtapparat og sørge for reproduktionen af arbejdskraften. Og disse opgaver skal meget gerne finansieres af arbejderklassens skattebetalinger. Samtidig skal Enhedslisten acceptere finansieringen af alle de store angreb på arbejderklassen som regeringen har aftalt med de borgerlige.

Gemerelt

Den økonomiske ramme for det kapitalistiske Danmark stadig den samme som under de sidste 10 år med borgerlig regering – nemlig en cementering af nyliberale omfordelinger. Statens udgifter må kun stige med 0,1 %, mens priserne stiger med 2,5 %.

Finansloven fordeler 16,8 milliarder til politi/fængsler/domstole og 23,2 milliarder til forsvarets krige ude i verden. 15,8 milliarder til udenrigsministeriets erhvervslobbyisme i fx Kina og Rusland og 96,8 millioner til kongehuset.

3/4 af statens indtægter kommer fra lønmodtagerne selv i form af skatter og afgifter, fx moms, mens kun 8 % kommer fra erhvervsskatter. Kun godt 1/3 kommer tilbage til arbejderklassen i form af dagpenge, folkepension, SU og efterløn. Yderligere 1/3 går til sygehuse og uddannelse. Det er altså lønmodtagerne der selv betaler for velfærden.

Store aftaler

Ødelæggelsen af efterlønnen og højere pensionsalder (2011), som regeringen vedtog sammen med de borgerlige.

Kortere dagpengeperiode og sværere at genoptjene dagpengeretten (2011). I Finansloven har Enhedslisten fået igennem at de arbejdsløse kan uddanne sig på bistand indtil sommeren 2013, hvorefter de falder helt ud i fattigdom.

Skattereform - 14 milliarder ekstra til de velhavende over 10 år, betalt af lavere regulering af satserne for arbejdsløse, bistandsmodtagere og pensionister.

Dårligere vilkår for fleksjobbere og førtidspensionister. Fleksjobbere skal ned i løn og folk under 40 år kan ikke få førtidspension. Besparelse på 1,9 milliarder kr. Der er dog sikret 13.500 ekstra fleksjob, men ikke hos nuværende arbejdsgiver.

Energiaftale om lidt mindre CO2 og lidt mere vedvarende energi. Men fortsat masser af olie og benzin. Intet reelt brud med motorvejen til klima-sammenbruddet. Der skal stadig bygges motorveje, mens der lappes på den offentlige trafik.

Mindre aftaler

Bedre vilkår for erhvervslivet, herunder afskaffelse af fedt- og sukkerafgiften, giver 2,4 milliarder kr. til aktionærerne. Det finansieres af højere bundskat og lavere personfradrag, som rammer de fattigste og lavtlønnede hårdest, da priserne ikke falder

900 millioner kr. til flere fængselspladser. Det betales af mindre tilskud til tandrensning(nu kun 1 gang om året) og en reduktion af muligheden for offentlig ansættelse med løntilskud fra 12 til 6 måneder.

770 millioner til forskning på universiteterne, som finansieres af mindre tilskud til høreapparater og lavere tilskud til pensionisters håndkøbsmedicin.

Praktikpladsordning, hvor elever som ikke har praktikplads kan gennemføre uddannelsen på et praktikcenter. Dette finansieres af præmieordningen for praktikpladser i mindre virksomheder afskaffes. Bedre rådgivning til unge, men ingen rigtig praktikpladsgaranti eller tvang overfor arbejdsgiverne til at tage elever.

Initiativer til at modvirke social dumpning for 100 millioner kr. over 4 år, fx bedre mulighed for straksbøder til arbejdstilsynet, flere ressourcer til Skat omkring udenlandske virksomheder og større krav til offentligt udbud. Men intet om kædeansvar/bestilleransvar og dermed ingen reelt livtag med problemet.

SAS: Et siciliansk tilbud

Til foråret skal de offentlige ansatte have ny overenskomst. Og der bliver ikke givet ved dørene hos arbejdsgiverne i kommunerne, regionerne og staten.

Poul Erik Kristensen

Finansminister Bjarne Corydon spillede således en aktiv rolle, da SAS i midten af november tvang flyselskabets medarbejdere til acceptere dårligere løn og øget arbejdstid.

Og da SRSF-regeringen i starten af december fremlagde deres plan for folkeskolen var det klart, at en af forudsætningerne var, at lærerne ved de kommende overenskomstforhandlinger skal betale reformen ved at droppe alle arbejdstidsregler.

Det har været en meget stor mundfuld at sluge for det danske SAS-kabinepersonale, at fremtiden byder på flere arbejdstimer, længere arbejdsdage og mindre i løn.

Arbejdsdag på 13 timer

Den kontante regning for kabinepersonalet i SAS er at det fremover bliver umuligt at få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen. Fremtiden byder således på 47.5 times arbejdsuge, en arbejdsdag på 13 timer, ingen indflydelse på, hvornår den månedlige friweekend bliver placeret, samt en lønnedgang, som betyder, at hver enkelt ansat mister en månedsløn.

- Folk siver herfra. Alene de sidste par dage har vi fået 73 opsigelser, og det bliver langt flere i den nærmeste fremtid, når det går op for dem, hvad den her aftale indeholder, siger næstformand i kabinepersonalets fagforening, CAU, Jean Pierre Schomburg til ekstrabladet.dk.

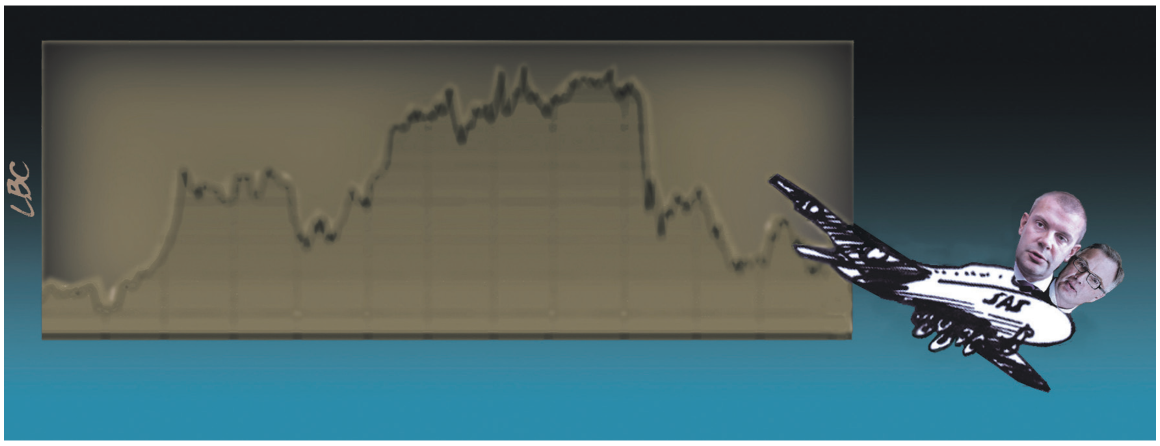
Siciliansk tilbud

Udover resultatet af aftalen er det interessant at kigge nærmere på statens rolle som arbejdsgiver og på socialdemokratiets rolle som krise-forvalter.

Men først lidt mere om SAS, som er et underligt samsurium af forskellige kapitalinteresser, hvor den danske, svenske og norske stat har aktiemajoriteten.

Det "sicilianske tilbud" , som SAS 'ledelse kom med for et par måneder siden, er blot det seneste skud i bøssen mod kabinepersonalets rettigheder. Det kommer efter 10 års nedskæringer. Kabinepersonalet er i forvejen gået 20 procent op i arbejdstid og 20 procent ned i løn.

SAS har sparet i ét væk de sidste ti år. I 2004 var der mere end 32.000 ansatte i selskabet, og i dag er der kun godt 15.000. Antallet af daglige passagerer er også faldet, dog ikke helt så dramatisk: fra over 33.000 til godt 27.000. Og ifølge det seneste kvartalsregnskab, der blev offentliggjort sammen med spareplanen, er der en stigning i passagertallet på 4,5 procent. Omkostningerne faldt med 6,1 procent, og selskabet havde i tredje kvartal en nettoprofit på 434 millioner svenske kroner.

Undervejs i forhandlingerne var både finansminister Bjarne Corydon og statsminister Helle Thorning-Schmidt ude i pressen og udtrykke opbakning til lønnedskæring og forringede arbejdstider.

Professor i arbejdsmarkedet, Flemming Ibsen kan ikke komme i tanke om fortilfælde, hvor staten har spillet en aktiv rolle i en forhandling mellem arbejdsgiver og lønmodtager. Men scenariet er også usædvanligt, pointerer forskeren.

- Der har nok været to grunde til, at både Thorning og Corydon gik ud og støttede ledelsen. Den ene er, at staten er medejere af SAS.

- Den anden er, at politikerne uden tvivl havde fået besked på at bakke op, for det var en betingelse for, at SAS kunne overleve, siger Flemming Ibsen.

Reformisme

Selvom Socialdemokratiet har sine solide rødder i fagbevægelsen, er der stribevis af eksempler på at topfolk i Socialdemokratiet har større interesse i at varetage statens interesser, frem for dens ansatte.

At staten skal acceptere normale liberale principper kom blandt andet frem i sommer, hvor formanden for folketingets beskæftigelsesudvalg, Lennart Damsbo-Andersen(S) udtalte:

- De enkelte styrelser og kommunale arbejdspladser er ikke forpligtet af, at vi har siddet og haft en eller anden ideologisk tanke inde på Christiansborg.

Udtalelsen kom efter en kritik fra Ældresagen over aldersdiskriminering af ansatte i staten, regionerne og kommunerne.

Baggrunden for den socialdemokratiske forståelse er reformisme.

Den reformistiske politik har nogle tydelige kendetegn:

Forhandling frem for oprør – man opfatter, at man forhandler på vegne af passive vælgere, i bedste fald ses medlemmerne som nogen der kan være med til lægge et pres så forhandlingerne går bedre, men fokus er forhandling.

Man flytter politikken ind i parlamentet og ud på de bonede gulve, frem for at fokusere på der, hvor vi er magtfulde - vores kollektive handlen og opbygningen fra neden på arbejdspladserne - er fokus på at få valgt bestemte individer ind i det parlamentariske cirkus.

Man opfatter staten som et neutralt organ. De ønsker en velfungerende stat. Herunder en stat med alle de magtmidler der er skabt for at opretholde systemet; politi, militær, domstole og arbejdsretten.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Protest-demonstration i solidaritet med den palæstinensiske befolkning

Ungdomsorganisationen PalUng inviterede torsdag den 22. november 2012 til protest-demonstration i solidaritet med den palæstinensiske befolkning på Christiansborgs Slotsplads.

Casper Jensen

Protest-demonstrationen kommer som en modreaktion på angrebet på Gazas civile befolkning (november 2012), hvor børn, kvinder, ældre og mænd udsættes for bomber af israelske kampfly.

Formålet med demonstrationen er at skabe opmærksomhed omkring de umenneskelige forhold i Palæstina, og i fællesskab stå sammen for at fordømme drabene, som Israel udøver mod Gazas civilbefolkning.

Mere end 2.000 mennesker mødte op til protest-demonstrationen på Christiansborg for at vise sin støtte til det palæstinensiske folk. Efter en vellykket protest med taler og livemusik fortsatte demonstrationen til Christianshavns Torv, hvor dialogen fortsatte.

Heldagsskole:

Fingrene væk fra børns fritid

Den samme regering som ville have os til at arbejde 12 minutter mere og har afskaffet to års dagpenge, er nu gået i gang på børneområdet. At få en skoledag "på længde med arbejdsmarkedets normer" hedder det. Undervisningstiden for børnehaveklassebørn skal øges fra 18 til 30 timer, 4. klasses børn fra 24 til 35 timer og 9. klasses børn fra 28 til 37 timer om ugen.

Jesper Juul Mikkelsen og Kasper Pauli
Foto: Mette Kramer Kristensen

For børn i leg i frihed

Som socialist tager vi udgangspunkt i at børn er hele mennesker. Børn er kroppe i bevægelse, som har brug for deres egen tid. Børn har brug for at lege, har brug for selv at kunne bestemme hvad de selv vil for at kunne lære og udvikle sig. Legen er ikke bare spild af tid. Legen er helt central i børns udvikling og i at tage kontrol over deres omverden og erobre livet. I legen går barnet op i tingene.

Gennem legen åbner barnet en række luger til virkeligheden. Legen er en mangfoldighed af begyndelser, legen er for barnet en rejse, som er langt vigtigere end det, at nå frem til et forudbestemt endemål. I legen er barnet dermed i flow, en flowtilstand, der nærer livsbegæret og skaber mening. Gennem legen går barnet udover det vanebundne. Legen er primær i dannelsen og udviklingen hos børn.

Disciplinering til arbejdsmarkedet

VKO regeringen indførte mere konkurrence i folkeskolen via nationale tests, flere eksamener og et mere ulighedsskabende karaktersystem. Man har indført obligatoriske sprogtest i børnehaven som derved er begyndt at ligne skolen mere. Helhedspædagogikken der tilgodeså det hele menneske og understøttede dets potentiale er under afvikling.

Vi er ved at skabe et system, hvor børn ikke betragtes som hele mennesker, der er noget værd i kraft af det de er. Det erstattes af en statslig disciplinering i børnehøjde ud fra et enøjet syn på mennesker som en vare der skal gøres klar til et marked, og skolernes opgave er at tjene dette marked. Med heldagsskolen kommer denne logik til at fylde endnu mere.

I denne logik er børn hjerner, børn er det kommende arbejdsudbud og virksomhedernes kommende råstof.

Det kreative i skolen underligges det faglige

På undervisningsministeriets hjemmeside kan man læse, at der skal være "aktivitetstimer" ud over skoletiden. Men aktivitetstimerne er i den grad kontrollerede. Der står i reformudspillet, at "Skolerne skal sikre sig, at kvaliteten i aktivitetstimerne er højt, og at aktivitetstimerne i vidt omfang indgår i et konstruktivt samspil med undervisningen."

Med andre ord det kreative og frie som før lå hos legekammeraten, SFO'en eller fritidshjemmet skal nu underlægges de voksnes læringsplan. Men legen kan ikke rationaliseres. Det indgår simpelthen ikke i legens væsen, at den skal være instrument for skjulte faglige mål. Heldagsskolen koloniserer den tid der er til leg, og som børnene selv bestemmer over.

Jamen hjælper heldagsskolen ikke de svage børn?

Nej undersøgelser af heldagsskoler fra Tyskland, Danmark og England tyder ikke på at de svage børn bliver styrket fagligt af at gå længere tid i skole. Svage elever bliver ikke dygtigere af at blive tvunget til at gøre det som voksne og ministeriet synes de skal. Mennesker bliver dygtigere af at lave noget man brænder for og har lyst til at fordybe sig i.

Der bliver ikke meget tid til fritid i børns hverdag hvis heldagsskolen bliver en realitet (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Der er forskel på selvdisciplin og autoritær disciplin. Børn skal understøttes i at fordybe sig, i at lege med omverden. De børn som i dag får nederlag for, mindre tid til at få sejre. De kommer til at hade skolen tidligere. Når tiltaget med heldagsskoler så oven i købet skal finansieres af lærernes forberedelsestid må selv de mest skoleglade kunne se, at der er noget helt galt? Mindre fritid giver mere uoplagte børn, mindre tid til forberedelse giver dårligere undervisning.

Vi mener at vores liv er større end et tal i deres Excel-ark. Vi ønsker uddannelse for livet ikke for staten, konkurrenceevnen eller erhvervslivet.

Elevstrejke mod Folkeskolereform den 1. februar

"Jeg bruger altså også tid på familie, venner og veninder"

I forbindelse med den nye Folkeskolereform har en gruppe elever på Egå skole tæt ved Århus indkaldt til strejke den 1. februar, vi har talt med 14-årige Kasper Hansen som går i 8. klasse på Sølystskolen. Han er en af initiativtagerne til strejken.

Jesper Juul Mikkelsen

Hvorfor indkalder I til strejke?

Baggrunden for strejken er, at vi har fulgt en del med i nyhederne om reformen, og vi tror at den vil gøre mere skade end gavn. Idéen med at have mere aktive timer er god nok, men vi mener, at de mange ekstra timer vil gøre det sværere for eleverne.

Det startede lidt som en joke på skolen, men da jeg så lavede en facebook event på strejken, og så at folk blev ved med at trykke "deltag", kunne vi godt se, at det sagtens kunne blive noget seriøst det her. Både dem fra vores klasse og parallelklasser har været støttende ved at dele begivenheden til alle deres venner. Vi er imod reformen, og vi er ret sikre på, at vi ikke er de eneste der har den holdning.

Hvordan er debatten på skolen?

Vi har fået rigtig mange henvendelser. Både konstruktive, men også mange fra folk der brokker sig over det vi gør. Det er især gymnasieelever der skriver, at vi ikke får noget ud af det, og at vi skal stoppe. Men selvom vi måske ikke kan stoppe reformen, vil vi ikke stoppe med at sige vores mening.

Dem der kommer med konstruktiv kritik skriver tit det med, at det bliver lettere fordi timerne bliver mere aktive, og det er vi jo enige i, så det er svært at sige noget til. Men vi mener bare, at der vil kommer alt for mange timer, hvis reformen bliver indført.

Denne forståelse bliver bakket op på strejkens facebook-side, hvor en skriver: "Grunden til vi strejker er, at vi har et liv! Jeg går i 8. klasse og mine lærere sagde forleden, at de var ligeglade, vi ville stadig få lektier for! Hvad med dem der også har arbejde, sport? Jeg bruger altså også tid på familie, venner og veninder, det får jeg overhovedet ikke tid til, hvis jeg skal i skole til kl 16. Og hvad med de små klasser de bliver mere skoletrætte end vi er, og de bliver det allerede i 5. klasse!"

Hvor mange er I nu som arbejder med protesten?

Vi er nu tre personer som arbejder meget med protesten. Vi får også rigtig meget opbakning fra andre elever, og endda også fra mange forældre som syntes det er en rigtig god idé. Vi vil prøve at komme i pressen og få flere folk til at dele siden. Vi har fået over tusinde deltagerer på under to døgn!

Vi håber på at få Christiansborgs opmærksomhed ved at vise, at vi også har en mening om vores skolegang, og at alle dem der har tilmeldt sig deltager i strejken.

Anmeldelse Det danske klassesamfund

BLINKENDE ADVARSELSLAMPER

I bogen placeres bl.a. pædagoger i middelklassen sammen med topledere i mindre virksomheder

"Træd op mod klasseskellene. Blinkende advarselslamper. Sådan kan denne bogs konklusioner ganske kort karakteriseres. Det danske samfund præges af en række bekymrende træk. Vi oplever en udvikling, der antaster fundamentale kvaliteter ved det Danmark, som det store flertal af os sætter pris på: Større økonomiske skel, øget segregering og mindre social mobilitet."

af Jakob Nerup

Således lyder forfatternes opsang i bogens afslutning. Det sammenfatter meget godt bogens store værdi og generelle problem. Bogen er en glimrende og veldokumenteret opstilling af ulighederne mellem sociale grupper i Danmark, bl.a. fordi den beskæftiger sig med alle dele af samfundet. Forfatterne ser den voksende ulighed som en trussel mod sammenhængskraften, dvs. den socialdemokratiske udgave af det kapitalistiske samfund er truet i det 21. århundrede.

Men det er også bogen svaghed, at den ikke ser selve kapitalismens økonomiske struktur som basis for klasseskellene og dermed har en vision der rækker længere end den gode vilje til at mindske uligheden. For en bog om klassesamfundet må nødvendigvis beskæftige sig med den magt som er forbundet med klasser og den enes udbytning af den anden. Dette afgørende element i forståelsen af hvilken klasse der bestemmer over økonomien, dvs. virksomhederne, er fraværende i bogen.

Ulighed eller klasse?

For virksomhedernes omsætning, beskæftigelse og profit overstiger jo langt det danske statsbudget og de afgørende beslutninger tages på direktionsgangen og af aktionærerne, ikke på Christiansborg. Danmarks 1000 største virksomhed omsætter for 2.754.365 milliarder kr. De har 1.638.168 ansatte og fik over 100 milliarder i overskud efter skat i 2012. Derfor handler bogen mere om ulighed end klasser.

Der er masser af berettiget kritik af overklassens (den 1%) økonomiske fremgang på bekostning af underklassen (20 %) og arbejderklassen (47 %). Overklassen har som i resten af verden øget uligheden gennem de sidste 25 år. I Danmark har overklassen fordoblet sin disponible indkomst i forhold til arbejderklassen i denne periode. I dag har en direktør næsten 469 % mere end arbejderen, mens det "kun" var 225 % i 1985.

Som en integreret del af denne proces, har overklassens trang til at isolere sig i velhaverghettoer geografisk og skolemæssigt, medført en stor social og kulturel osteklokke for samfundets magthavere. De er blevet blinde over for flertallets vilkår og konkrete liv, og har derfor ingen skrupler med at lave nedskæringer, brugerbetaling eller "reformer", for de møder os ikke i hverdagen.

En opsang til alle socialdemokrater

Overklassens systematiske vilje til at fastholde deres privilegier gør, at de sender regningen videre til os andre, når krisen kradser, og så betaler vi med lavere løn, arbejdsløshed og forringelser af velfærden. Det er klassisk socialdemokratisk tankegods, at rige og fattige skal sameksistere når uligheden holdes nede og velfærden fastholdes. I dette lys er bogen en opsang til alle de socialdemokrater, SF'ere og fagforeningsfolk som har glemt de reformistiske grundsætninger om mere lighed som mål.

Det er nødvendig læsning for alle, som vil have argumenter mod regeringens skattereform og for at vi skal slås for mere lighed. Det kan endda læses som en opfordring til at genoptagekampen for mere lighed i uddannelsessystemet og sætte almindelige menneskers vilkår på dagsordenen. Forfatterne siger selv, at vi skal gøre op med tanken om, at vi alle er en stor middelklasse og vil gerne opfordre til vi kæmper for mere lighed, også for samfundets fattige underklasse.

Tilhører gymnasielæreren den højere middelklasse?

Men det er ikke en bog om klassestrukturen eller afdækning af den magt som klasserne enten har eller ikke har i kraft af deres økonomiske formåen og ejerskab af kapital/aktier/virksomheder. For bogen klasseanalyse baserer sig ikke på de sociale gruppers placering ift. produktionsmidlerne og indflydelse på beslutningerne på jobbet.

Forfatterne anerkender, at Marx havde ret i betydningen af denne økonomiske relation, men den er ikke det eneste grundlæggende. Hertil kommer en bredere definition inspireret af Max Weber, Goldthorpe og ikke mindst Bourdieu. Særlig bliver Bourdieus begreb kulturel kapital forstået som et afgørende parameter, dvs. de forudsætninger den enkelte har med hjemmefra sit miljø og som favoriserer de veluddannedes børn i uddannelsessystemet, fordi de kan aflæse sociale og kulturelle koder der giver de bedste karakterer.

Dette fører forfatterne til at definere fx en gymnasielærers som tilhørende den højere middelklasse (9 %), som ellers omfatter meget velhavende selvstændige, topledere i med indkomster over 800.000 kr. Endnu mere bizart bliver placeringen af skolelærere, pædagoger og sygeplejersker i middelklassen (24 %), hvor de skal sammenlignes med selvstændige og topledere i mindre virksomheder.

Her havde det hjulpet forfatterne, hvis de havde brugt Marx klassedefinitioner, hvor det afgørende er hvorvidt man udbyttes som arbejdskraft og om man har en reel indflydelse på beslutninger om sit eget arbejde. Så ville den højere middelklasse blive reduceret til 4-5 % og middelklassen til anslået 10 %.

Man kan jo ikke påstå, at hverken en skolelærer eller pædagog i praksis har forhold og økonomisk magt der kan sammenlignes med en direktør eller murermester. Deres indkomst er lavere end en faglært arbejders, kommunen bestemmer over deres arbejde, indholdet og de bestemmer ikke selv om de fyres. Deres vilkår og placering i reproduktionen af arbejdskraften gør dem ikke til middelklasse, men tværtimod til en naturlig del af arbejderklassen i den moderne kapitalisme. Og klasseforståelsen i disse grupper mangler jo heller ikke, da strejkevåbnet er ofte anvendt her i de store kampe mod nedskæringer og for bedre overenskomster.

Denne kritik til trods er bogen vigtig og bør læses af alle som vil kæmpe mod uligheden.

"Det danske klassesamfund " Lars Olsen, Niels Ploug, Lars Andersen, Jonas Schytz Juul, udgivet på Gyldendal, 199 kr. Læs selv analyserne på www.klassesamfund.dk

Hvem er klasserne?

Sådan ser klasserne ud i "Det danske klassesamfund" og på klassesamfund.dk

Overklasse 1 %
Indtægt 1,9 millioner kr.
Typiske jobtyper: Direktør/leder, læge, tandlæge, advokat, revisor, ingeniør, finansiel virksomhed.

Højere middelklasse 9 %
Indtægt 635.000 kr.
Typiske jobtyper: Specialist/vidensarbejder, gymnasielærer, IT-konsulent, rådgiver, chef i det offentlige, medicinalindustri.

Middelklasse 24 %
Indtægt 427.000 kr.
Typiske jobtyper: Selvstændige, topleder i mindre virksomhed, pædagog, folkeskolelærer, sygeplejerske, politibetjent.

Arbejderklasse 47 %
Indtægt 397.000 kr
Typiske jobtyper: Hjemmehjælper, rengøring, supermarked, byggebranchen, mekaniker/smed, slagteri, chauffør, sekretær.

Underklasse 20 %
Indtægt 217.000 kr.
Ansættelsessted:Uden for arbejdsmarkedet

Anmeldelse

At knuse fascismen

Antifascistisk aktion (AFA) er ude med en ny bog i anledning af organisationens 20års jubilæum. At tage truslen og kampen imod fascisterne op på skrift, under den dybeste krise siden 30'erne, er særdeles prisværdigt og vigtigt for venstrefløjen.

Jesper Juul Mikkelsen

Hvis bogen udelukkende skulle bedømmes på om den rejser en vigtig debat, for dens layout, tilgængelighed eller ærlighed ville denne anmeldelse kun være fuld af roser. Men da titlen er "At knuse fascismen" mener jeg også det er vigtigt, at den også bedømmes politisk. At den bedømmes på i hvilken retning den sender den anti-fascistiske kamp, og på den strategi den udstikker for bevægelsen.

Jeg vil koncentrere mig om de to hoveddele bogen er opdelt i.

I den første del af bogen finder vi en grundig gennemgang af den danske og svenske fascistiske bevægelses udvikling og alle dens afskygninger og smågrupper. Denne gennemgang er informativ og givet et godt overblik.

Fascismens rødder

I samme del af bogen præsenteres vi desuden for hvad fascisme er. Her kvalificeres vores forståelse af begrebet fascisme, ikke bare som et overfladisk skældsord, men som et politisk begreb som betegner en politisk bevægelse. Selvom der er mange gode pointer i denne del, er det dog en noget famlende og ahistorisk tilgang, som bruges til at forstå den klassemæssige baggrund for fascismen.

Det nævnes, at fascismen historisk har været småborgerskabets ideologi. Men forklaring mangler. At denne klasse, især i krisetider, føler sig presset både fra den organiserede arbejderklasse på den ene side og fra borgerskabet på den anden side nævnes ikke. Desuden mangler der forståelse for den rolle som fascismen historisk har spillet i krisetider.

Nemlig som en alliancepartner og kamptropper for at den herskende klasse, for at knuse arbejderklassen når den har rejst sig igennem det sidste århundrede.

Anti-fascismen som strategi

Men ud over disse mangler sender første del af bogen et klart og vigtigt budskab til venstrefløjen: "Anti-fascismen er en strategi, der tjener det ene mål at bakke op om kampen for et frit socialistisk samfund." og derfor er det at kunne imødegå fascistisk mobilisering et selvforsvar for arbejderklassen og socialister.

Kampen om retten til gaden er konkret. Både AFAs praksis og deres bog klar er i spyttet: "Plads til alle der giver plads til alle", vi skal være klar til at forsvare retten til gaden.

Erfaringer

Den anden del af bogen er bygget op på konkrete erfaringer fra kampen mod fascismen og nazisme i den svenske by Helsingborg, Århus og Langeskov på Fyn. Her overlader bogen ordet til forskellige aktivister der taler om deres erfaringer med kampen mod fascisme. Det er en meget ærlig fremstilling.

Jeg fik som gammel aktivist fra et ungdomshus på Sydfyn kuldegysninger over beretningerne fra Århus. Ud fra interviewene er det tydeligt at konsekvenserne af den nazistiske vold er utrolig ødelæggende.

En aktivist fra Århus siger: "Det var noget med at kigge over skulderen hele tiden, og det der med at skifte vejside hvis der var en, som havde gået bag en for lang tid."

Det er tydeligt igennem fortællingerne (især fra Århus) hvorfor fascisme bliver kaldt den organiserede arbejderklasses dødsfjende. Vi får desuden et ærligt indblik den frustration som mange har med Enhedslistens manglende forståelse for vigtigheden af denne kamp.

Venstrefløjens akilleshæl

Men efter at have læst bogen står jeg tilbage med et problem. Krisen gør, at vi meget sandsynlig kommer til at stå over for voksende problemer med organiserede nazister. Samtidig har AFA et stort ansvar for udvikling af bevægelsen, fordi de er den største organiserede anti-fascistiske kraft i Danmark.

Jeg synes ikke det er nok, at man som organiserede antifascister kommer med tre forskellige beskrivelser af, hvordan forskellige byer har håndteret truslen fra nazisterne. Det er nemlig mange spørgsmål som står ubesvaret.

Især det svære spørgsmål om hvordan vi kombinerer kampen for at holde nazisterne ude af gaderne med bred mobilisering står ubesvaret, selvom det er en tilbagevendende problematik i bogen.

Dette spørgsmål er venstrefløjens akilleshæl, og et problem vi skalhave løst inden nazisterne bliver et alvorligere problem.

Køb bogen fordi den er god, og deltag i debatten om hvordan brede og radikalitet kan forenes.

For en stærkere antifascistisk bevægelse!

"At knuse fascismen" kan købes på revoshop.dk for 150 kr.

Anmeldelse

Læren af Spanien

– stadig en advarsel

Det danske "Forlaget Marx" har udgivet en vigtig bog. En samling af den russiske revolutionære Leon Trotskijs artikler om borgerkrigen 1936-30 og om hele den revolutionære proces i Spanien gennem 30'erne.

Jørgen Lund

På dansk har der hidtil kun været én oversat Trotskij-tekst om den spanske borgerkrig, den vigtige "Læren af Spanien – den sidste advarsel" (fra december 1937).

Med den nye bogudgivelse kommer der meget mere lys på udviklingen i den spanske revolution gennem hele årtiet. Og på Trotskijs holdninger og stigende forbitrelse i takt med, at den spanske venstrefløj svigter, og svinger om til bekæmpelse af den arbejdermagt, der var republikkens eneste garanti mod de fascistiske kupmagere fra juli 1936.

Tragedien

Stærkest virker da også artiklerne fra perioden, der kan betegnes som Tragedien, altså artiklerne fra perioden 1937-39 om den tabende spanske borgerkrig.

Og Trotskij er hård i sin bedømmelse af både venner og fjender, fjenderne i borgerkrigen, den fascistiske oprørsside, nationalisterne som de kaldtes, bliver sat under lup: hvilke klasser, ejendomsforhold, politiske forhold, osv. repræsenter de historisk, hvordan hænger de sammen osv.

Men den meste harme – og galde – i bogen retter sig mod de, der burde være arbejdernes partier, på den republikanske side, de der burde være for det mest effektive forsvar for republikken, jo mere organisationerne kalder sig socialistiske og revolutionære, jo hårdere er kritikken fra Trotskij.

Den ultimative test

Og med god grund, revolution og borgerkrig er den ultimative test for politiske tendenser. – Så 75 år efter borgerkrigen kan man tilføje: Erfaringerne forpligter til seriøse omtanke, diskussion og konsekvenser. De politiske tendenser, der led nederlag er stadig til stede på venstrefløjen, alle med nederlagets mærke i panden: folkefrontens og anarkismens tilhængere, og den såkaldte centrisme, der stadig svinger mellem revolutionær tale og reformistisk praksis.

Den løbende politiske debat på den danske venstre fløj kan i dag finde næring og stof til eftertanke i Trotskijs artikler. Her er erfaringer til hverdagens skridt og til spørgsmålet om de politiske tendensers mål og midler, taget dødalvorligt. Bogstaveligt talt. For den spanske borgerkrig blev blodig nederlag med over ½ mio. dræbte.

Men Stalin er jo død for ca. 60 år siden, og kommunistpartierne som militant venstrefløj i arbejderbevægelsen er faldet sammen, så hvem vil så føre folkefrontslinje frem i dag? Er hele spørgsmålet om folkefrontspolitikkens nederlag ikke af rent historisk interesse?

De sidste 15-20 års socialdemokratisering af verdens kommunistpartier er ikke blot fordi stalinisme er socialdemokrati + loyalitet over for Moskva.

En to-trins-opfattelse der stopper halvvejs

Trotskijs analyse af kommunistpartiet i den spanske revolution og borgerkrig viste netop, at stalinismen (og centrismen og delvist anarkismen) accepterede kernen i den historiske socialdemokratiske opfattelse af "vejen til socialisme"- en to-trins-opfattelse, som Trotskij med reference til den russiske debat i århundredes start betegner mensjevisme: at arbejderklassens opgave er (først) at udfylde og fuldføre (eller redde) det borgerlige demokrati, økonomi, staten, parlamentarismen osv. – og der derfor aldrig bliver noget næste trin mod en radikal samfundsforandring, men at et socialistisk samfund bliver forvandlet til utopi.

Da denne trin-opfattelse kun har betydning hver gang der er en radikalisering i klassekampen der underlægger sig denne fælles samlede politik fra de ledende partier i arbejderbevægelsen, får det katastrofale og blodige følger gang på gang i forrige århundrede, tydeligst i Spanien i 1930'ernes slutning.

Denne samling af Trotskijs artikler er årets julegave 2012 til de socialister, der ikke bliver søger tryghed i floskler om enhed og folkefronter, men tør læse en hård debat.

Leon Trotskij: Den spanske borgerkrig og revolution (1931-39). Forlaget Marx, 2012. 220 sider, 200 kr.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Underskriftsindsamling

Fordel arbejdet
– sæt arbejdstiden ned

Socialistisk Arbejderavis har igangsat en underskriftsindsamling. Vi ønsker at samle underskrifter for at fordele arbejdet og sætte arbejdstiden ned. Vi regner ikke med at politikerne vil efterkomme kravet, målet er derimod at komme i dialog med folk om et alternativ.

Mange oplever at der er noget helt galt. Som arbejdsløs bliver man mere og mere desperat for at få et arbejde, i takt med at ens tid på dagpenge tikker mod nul. Samtidig oplever dem i arbejde at deres arbejdsliv bliver hårdere og mere presset. Færre tør sige nej til overarbejde og mange bukker nakken hvis der kræves lønnedgang.

Det er tydeligt at vi har et fælles problem, at fordele arbejdet ville være oplagt. Det vigtigste er at vi begynder at snakke sammen på tværs af arbejdere og arbejdsløse. Underskriftsindsamlingen er et godt middel til at komme i dialog med folk. Du kan få underskriftsindsamlingen som du kan bruge på din skole, din arbejdsplads eller dit jobcenter ved at sende en mail til isu@socialister.dk.

POLITISK STUDIETUR TIL GRÆKENLAND

Hvorfor Grækenland?
Vi er en gruppe af personer fra den danske venstrefløj, som ønsker at undersøge, hvad der sker i Grækenland på første hånd. Grækenland er stedet hvor EU's nedskæringspolitik er mest ekstrem. Det er stedet hvor arbejderklassens modstand er mest udviklet med over 20 generalstrejker på halvandet år. Grækenland er et billede på Europas fremtid.

Hvad vil vi i Grækenland?
Vi vil møde personer fra den græske venstrefløj som kan fortælle om de store udfordringer de står overfor. Vi ønsker at høre om erfaringer med at organisere antifascisme. Vi ønsker at undersøge den aktivistiske kunst på gaden. Vi ønsker at besøge besatte fabrikker og se på den voksende selvorganisering. Vi ønsker at forstå Grækenland for at kunne forstå vores egen fremtid og fortælle om det vi har oplevet, når vi kommer hjem.

Praktisk:
Planen er at vi vil være i Grækenland i vinterferien: 9. - 17. februar.
Program for turen er stadig under udarbejdelse. Du kan byde ind hvis du har en ide. Vi regner med at komme til Grækenland med fly. Yderligere information om pris og program følger.

For mere info: studieturtilgraekenland@gmail.com

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETER

København
Møderne foregår i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, kl. 19.00.
Kontakt Jesper (6168 3616).

Fredag den 21. december kl. 16.00: Juleafslutning. Den spanske borgerkrig - Socialistisk Standpunkts bogudgivelse af Trotskijs analyser. Efter pausen: gløgg, æbleskiver og verdens undergang.

Torsdag den 10. januar: Krisen i 1930'erne.
Torsdag den 17. januar: Overenskomstforhandlingerne og regeringens angreb på folkeskolerne - m. faglig repræsentant samt repræsentant for elevstrejkebevægelsen og lærere fra IS.
Torsdag den 24. januar: Hvorfor en revolutionær avis? - v. Socialistisk Arbejderavis' redaktør.
Torsdag den 31. januar: intet møde pga landsmøde.
Torsdag den 7. februar: Pjeceudgivelse - "Arbejdermagt" + "Bosser og Banker".

Odense
Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00. Kontakt Jens (2426 8023).

Onsdag den 19. december: Julens historie.
Onsdag den 2. januar: Enhedsfronten.
Onsdag den 9. januar: Røde og gule fagforeninger.
Onsdag den 16. januar: Café i Ungdomshuset - Tid til mer´- Job til fler´

Århus
Møderne foregår i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, kl. 19.30.
Kontakt Jesper (2729 3549).

Tirsdag den 8. januar: socialister og parlamentet.
Tirsdag den 22. januar: angreb på den offentlige sektor.

Midtjylland
Møderne foregår kl. 19.00 på Pædagoguddannelsen Ikast, Bøgekildevej 10 Ikast. Kontak Poul Erik (Silkeborg - 2629 1341) eller Kasper Pauli (Ikast - 6019 0217).

Torsdag den 17. januar: Mod bosser og banker - perspektiver for socialister.

Torsdag den 14. februar: Er menneskets natur en hindring for socialisme

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Endnu en bank krakelerer

Siden finanskrisen for alvor slog til, er bankerne faldet sammen på stribe. "Dårlig ledelse, dårlig ledelse og dårlige ledelse", lyder det fra økonomer og aktionærer. Men skyldes krisen i bankverdenen blot dårlig ledelse i diverse bankvirksomheder, eller skyldes det noget helt andet?

Sebastian Andersen

Det bør undre de fleste, hvordan så mange banker var offer for dårlig ledelse, dårlige regnskaber og "risikable beslutninger". Alle bankernes risikable investeringer med højt afkast, svandt op i røg, da boligboblen sprang. Efterspørgslen faldt og mistilliden bredte sig, som vand fra en sprunget dæmning. Hvordan skulle bankdirektørene nå at se det komme?

Roskilde Bank var den første i rækken. Store udlån til ejendomshandlere røg i vasken, da ingen havde råd til at købe et hus. Men det lykkedes dog de tre bankdirektører at tjene 55 mio. sammenlagt, blot et par måneder før banken krakkede. Mon ikke de havde set uvejret komme?

Herefter kom bankpakke 1, hvor staten gav garantier til indskud i banker. Bankpakke 2, hvor staten stillede 100 milliarder til rådighed, så banker kunne låne endnu flere penge ud. Disse bankpakker blev yderligere opfulgt med tre nye bankpakker.

Alt imens staten delte pakker ud kollapsede EBH Bank, Løkken Sparkasse, Gudme Raaschou, Fionia Bank, Capinordic Bank, Eik Bank, Amagerbanken, Fjordbank Mors, Max Bank og sidst men ikke mindst Tønder Bank.

At Tønder bank var den næste på listen kunne være en overraskelse for nogen. Banken havde nemlig undladt at nedskrive bla. ejendomme, der tydeligvis var faldet i værdi.

Der begynder at tegne sig et mønster i disse bankers krak. Bankerne puster sig selv op ved store, højprofitable udlån, men når det kommer til stykket, kan den réelle, ikke finansielle, økonomi ikke følge med. Kikkerten sættes for det blinde øje, selvom analyser peger på, at boblen sprænger før eller siden. Pludselig bliver alle de fine bankfolk mundlamme, når man spørger "hvem skal betale i sidste ende?"

I bagklogskabens lys står det klart hvem, der skal betale for dette cirkus. Det er størstedelen af befolkningen, der får reallønsnedgang og velfærdsgoder forringet eller frataget. Det er dig og mig, der putter penge i lommen på bankerne, uden at stille de nødvendige krav.

Aktiespekulationen er ikke stoppet. Hvis den stopper vil det meget muligt føre til kortsigtet tab af profit, dermed en dårligere "konkurrenceevne". Det er derfor vigtigt at fastslå, det er ikke blot en uansvarlig ledelse, men et uansvarligt banksystem skabt af kapitalismens jagt på profit der fører til bankkrak. Hvis man vil gøre op med de økonomiske og sociale kriser, må man gøre op kapitalismen og bobleøkonomien.

Hvad mener vi med Revolutionært parti

At det er nødvendigt med et revolutionært parti for at vinde en socialistisk revolution, er en af de mest centrale dele af marxismen. Men det er samtidig også en af de mest omdiskuterede dele, selv blandt folk, der kalder sig marxister.

Jørn Andersen

Behovet for et revolutionært parti ser ved første øjekast ud til at stå i modsætning til et andet centralt element i marxismen, nemlig at "Arbejderklassens frigørelse må erobres af arbejderklassen selv" (Karl Marx, 1864). Men et nærmere kig afslører, at de to ting hænger tæt sammen.

Marxister mener det meget bogstaveligt, når vi siger, at en socialistisk revolution er en social proces, der involverer det store flertal af arbejderklassen.

Men det rejser spørgsmålet: Hvordan kommer vi fra en situation som i dag, hvor kun et lille mindretal i arbejderklassen er involveret i organiseret protest eller modstand mod systemet, og til en revolution, hvor millioner er aktive?

Svarene fra henholdsvis reformister og anarkister på det spørgsmål er både meget forskellige og forbavsende ens.

Det parlamentariske projekt

Reformismen handler ikke om arbejderklassens "selv-frigørelse". Reformismen handler om, at "nogle andre" – parlamentarikere, fagbureaukrater, kort sagt velmenende reformatorer – gradvist skal forandre det nuværende system *på vegne* af arbejderklassen.

Det skal ske ved, at disse reformatorer gradvist får opbakning fra et flertal til at gennemføre socialistiske forandringer parlamentarisk. Arbejderklassens flertal er i den proces reduceret til at være heppekor, supporters, vælgere.

Reformister ender altså med at forkaste spørgsmålet: De har ikke brug for millioner af menneskers egen-aktivitet, kun for passiv opbakning og begejstring for et projekt, folk ikke selv er en aktiv del af.

Det anarkistiske svar

Revolutionære anarkister derimod fastholder, at revolutionen er en masseproces. Men det er en proces, som helt frem til selve revolutionen primært er ideologisk.

Anarkisten Alexander Berkman skrev i 1929 i "Den kommunistiske anarkismes ABC", at "den sociale struktur hviler på grundlag af *ideer*, hvilket indebærer, at det at ændre strukturen forudsætter ændrede ideer. Med andre ord må de sociale ideer ændre sig *først*, før en ny social struktur kan bygges." (Berkmans fremhævelser.)

For Berkman er den praktiske konklusion, at revolutionen skal forberedes ved at armere flertallet i arbejderklassen med *ideerne* om, at ting kan være anderledes.

Væren og bevidsthed

Såvel reformister som anarkister opererer altså med en slags "ideologisk vækkelse", hvor flertallets *handlinger* spiller en meget underordnet rolle.

For marxister er det først og fremmest folks egne handlinger, der får det store flertal til at opnå øget bevidsthed om styrken i kollektiv kamp. Eller lidt mere slogan-agtigt: "Væren kommer før bevidsthed" og "ideer forandres i kamp".

Når Berkman i samme bog skriver, at "revolution er et oprør, der er blevet bevidst om sit mål", så har han fuldstændig ret. Men det er en bevidsthed, der opstår *sammen med* oprøret – ikke i en adskilt, rent ideologisk proces.

Det betyder, at i ikke-revolutionære tider vil flertallet også have ikke-revolutionære ideer. Erfaringerne om styrker og svagheder i tidligere kampe overlever hos de fleste kun som en tåget erindring – og bliver ikke givet videre til den næste generation.

Når kampen senere igen blusser op, og tidligere erfaringer er glemt, ender man ofte med at begå de samme fejl – og lide nederlag.

Det revolutionære mindretal

Alt dette fører til to konklusioner: For det første, at de, der er revolutionære i ikke-revolutionære tider, må sikre, at erfaringerne fra tidligere kampe ikke bliver glemt.

For det andet, at revolutionæres start- og slutpunkt er at deltage i den konkrete klassekamp, gøre nye erfaringer sammen med folk, der vil slås, og bringe tidligere erfaringer ind i diskussionen om, hvordan kampen kan udvikles.

I en revolution bliver dette særligt akut. Netop fordi en revolution aktivt involverer millioner af mennesker, så har flertallet ikke prøvet det før.

I en revolutionær proces er det derfor op til organiserede socialister at bringe erfaringerne fra tidligere sejre og nederlag ind i debatten om den fortsatte kamp. Hvis det ikke sker, er revolutionen dømt til at lide nederlag.

Og netop fordi en revolution aktivt involverer millioner af mennesker, så er små revolutionære partier ikke nok til at bringe erfaringerne ind i diskussionen på tusindvis af arbejdspladser, skoler, boligområder osv.

En sejrig revolution kræver et masseparti af aktive revolutionære med erfaring i at kombinere historiske og aktuelle erfaringer. At bygge et sådant parti er den vigtigste opgave for alle, der ønsker en socialistisk revolution.

Den kamp Israel troede det ville vinde

Foto: Mette Kramer Kristensen

Det arabiske forår har ændret dynamikken i Palæstina-konflikten, forklarer Simon Assaf

I sidste uge var Israel tvunget til at acceptere en våbenhvile med Hamas i Gaza. Israel havde ikke lidt nogen alvorlige tab, men landets regerings Operation Pillar of Cloud havde heller ikke nået de ønskede mål.

Den situation, Israel befinder sig i kan kun forstås, hvis den sættes i kontekst med de folkelige opstande, der er blusset op på tværs af regionen.

Det arabiske forår har ændret hele situationen. I de otte dage Israel bombede Gaza, kunne man observere den gamle verden støde imod den nye.

Det første tegn på denne skiftende situation kom, da Egypten stadig blev styret af diktatoren Hosni Mubarak. Israel igangsatte/introducerede Operation Cast Lead, landets tidligere morderiske bombeangreb på Gaza, i begyndelsen af 2009.

Så forsøgte egyptiske fagforeningsfolk og modstandsaktivister at tage forsyninger af medicinsk hjælp med over grænsen. Det var det egyptiske militær, der blokerede vejen for dem. I sidste uge stormede tusinder af egyptiske aktivister til grænsen ved Rafah, og blokaden forsvandt.

Følgende var der den ændrede internationale reaktion på Israels angreb. Tyrkiet længe været tæt allieret med Israel og fremstillet sig selv over for Vesten som en moderat styrke.

Men i sidste uge erklærede landets premierminister Recep Tayyip Erdogan, at ”Israel er en terrorstat”. Han fordømte Vesten for dets hykleri. Dette er et ekstraordinært opgør, der har lagt yderligere internationalt pres på Israel om at indgå våbenhvile.

Det er vreden fra den ”arabiske gade”. I 2006 invaderede Israel Libanon og blev sidenhen slået tilbage af Hizbollah. Senere var det solidaritet fra den arabiske gade, der var en trussel mod Israel.

Opstande

Men i dag er denne vrede ikke bare en trussel – Israel og USA har set, hvad den er i stand til. For to år siden tog seks millioner egyptere del i en revolution og vandt. De omstyrtede Mubaraks diktatur og, sammen med Tunesien, satte de gang i opstande tværs over hele regionen.

USA er nu paniske over, hvad det næste træk skal være. Amerikanerne har ikke længere regionens diktaturer at forlade sig på. De egyptiske, tunesiske og endda qatarske regeringer har alle sendt delegationer af ældre politiske skikkelser til Gaza. Dette har lammet Israels stærke arm.

Den nye realitet i Egypten betyder, at revolutionen brød belejringen i Gaza og at Israel ikke længere kan påtvinge denne belejring ved egen kraft.

Israels hensigt med den seneste operation var at isolere Hamas – at ødelægge dets lederskab. Palæstinensere skulle tvinges til at opgive deres støtte til modstanden mod Israels daglige overgreb på det palæstinensiske folk. I stedet har operationen afsløret en mere og mere anspændt imperialisme.

Hvor var Barack Obama og Hillary Clinton i alt dette? Frem for at heppe på Israel bevægede de sig desperat rundt bag kulisserne for at dysse det hele ned.

De har brug for Tyrkiets og andre landes støtte mere end nogensinde, hvis de skal forstærke en moderat stemning i regionen. Men dette vil vise sig svært.

Den egyptiske præsident, Mohamed Mursi, opnåede troværdighed i landet ved offentligt at erklære solidaritet med palæstinenserne i Gaza. Han vandt også respekt i Vesten ved at forhandle om våbenhvile.

Men efterhånden som presset på Mursi vokser inden for de egyptiske grænser, vil det blive sværere for den amerikanske imperialisme at få sin vilje i landet og i regionen som helhed.

De qatarske og tunesiske regeringspartier holder et vågent øje med hvordan den situation, Mursi står overfor, udvikler sig.

Våbenhvile

I bund og grund blev Israel befalet at stoppe, og det gjorde det også. Men vi ved, at dette ikke er enden på konflikten. Dagen efter at våbenhvilen var blevet bekendtgjort, myldrede israelske tropper ind på den besatte Vestbred og arresterede 55 mennesker, som de anklager for at være militante.

De gjorde dette for at vise deres styrke, fordi operationen i Gaza ikke endte med nederlag til Hamas. Israel's tro på dets egen militære uovervindelighed er blevet undermineret.

I 2006 blev Israels invasion af Libanon slået ned. Det spillede for højt spil i 2008-9 med Operation Cast Lead, der dræbte 1400 palæstinensere, men kickstartede en ny bølge af global solidaritet med Gaza.

Israel har ikke længere med en føjelig arabisk verden at gøre. Og en yderligere radikalisering er i gang i Egypten. Midt i Gaza-krisen var der kampe mellem revolutionære og staten i hovedstaden Cairo.

Den 19. november markerede tusindvis af demonstranter den første årsdag for drabene på 43 demonstranter i en gadekamp i Mohamad Mahmoud Gade i byens centrum.

De havde krævet, at militæret overgav magten til folket. Nu, et år senere er militærregimet væk, men demonstranterne råbte det samme slogan: ”Folket kræver regimets fald.” Politiet angreb dem med tåregas, og demonstranter svarede igen med stenkast.

Pres

Dette beviste, at mens Mursi vandt midlertidig folkelig støtte som følge af hans håndtering af Israel, er denne støtte langt fra stabil. Pres fra neden, som f.eks. en opfordring til en protestmarch til grænsen ved Gaza, satte ham i en svær situation.

Palæstinenserne er ikke alene. Udover international solidaritet har palæstinenserne anden, mere praktisk hjælp.

Mange af de raketter, Hamas har sendt mod Israel, kom fra Libyen. Oprørere plyndrede regimets våbendepot da de bragte diktatoren, Muammar Gaddafi, til fald. Israel provokerede Hamas til at affyre alle dets hjemmelavede raketter, blot for at opdage, at palæstinenserne havde betydningsfulde, libysk-fremstillet opbakning.

I 2006 affyrede Libanons Hizbollah-milits raketter indtil det punkt, hvor våbenhvilen begyndte. Det sendte beskeden om, at ”vi er ikke besejret, vi kan stadig svare igen.” Hamas gjorde det samme i sidste uge, og Israel ved, hvad det betyder.

Israels Operation Pillar of Cloud viser uden nogen tvivl at verden har forandret sig. Nøglen til Palæstinas befrielse – de arabiske masser, især i Egypten – er bevidste om deres styrke og magt.

Den kamp, Israel var sikker på at vinde, har faktisk afsløret statens svagheder. Den har lagt stigende pres på amerikansk imperialisme, der afhænger af Israels evne til at fremme dens interesser mere end nogensinde.

USA kan ikke længere vende sig mod gamle venner i de arabiske diktaturer, der nu er blevet væltet af bevægelser fra neden.

Oversat af Anna Wolf

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK PP B